

P

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(93) 423 endelig udg.

Bruxelles, den 14. september 1993

157010 r

- 9 AUG. 1994

Forslag til
RÅDETS DIREKTIV
om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND

1.1 Henvisning til det femte handlingsprogram

Begrebet integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening er vokset i betydning inden for Kommissionen og Fællesskabet i de seneste år. I Fællesskabets femte handlingsprogram på miljøområdet udpeges forebyggelse og bekæmpelse af forurening som et prioriteret aktionsområde (kapitel 14 - valg af prioriteter). I kapitel 4.1 om fremstillingsindustrien fremføres det, at forbedret forvaltning af og kontrol med produktionsprocesser, herunder en godkendelsesordning forbundet med integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, vil bringe samspillet mellem miljø- og industripolitik ind i en ny bane og give det ny fremdrift.

Det femte handlingsprogram har fået titlen "Mod en bæredygtig udvikling". Bæredygtig udvikling henviser til miljøet som helhed og ikke blot de enkelte sektorer luft, vand og jordbund, og tankerne i 1987-rapporten fra Verdenskommissionen for Miljø og Udvikling om bæredygtig udvikling "Vores Fælles Fremtid" gav et effektivt grundlag for rationalisering af miljøpolitikken. Siden denne rapport er kommet, har fem medlemsstater (B, IR, NL, P, UK) vedtaget eller foreslået integrerede former for forureningsbekæmpelse ud over de fire medlemsstater (DK, F, GR, L), hvor sådanne bestemmelser allerede eksisterede. Integrerede godkendelser er også begyndt at skyde frem andre steder. Desuden har nylig lovgivning såsom bestemmelserne vedrørende miljømærkning af produkter og miljørevision af anlæg bygget på en mere integreret fremgangsmåde, der blev indledt i tidligere direktiver. Disse foranstaltninger peger på en øget interesse i og erkendelse af fordelene ved at samle frem for at splitte de mange bestræbelser, der gøres for at forbedre vores miljø.

1.2 Videnskabeligt grundlag

Det anerkendes i stigende grad i hele Fællesskabet, at ingen del af miljøet kan adskilles fra nogen anden. Det fungerer som en integreret helhed. Og alligevel var forureningsbekæmpelse indtil for nylig sædvanligvis baseret på en skelnen mellem emissioner til henholdsvis luft, vand og jord. Der er ved at ske en ændring i denne holdning, navnlig siden rapporten fra 1987 om bæredygtig udvikling, hvori det i afsnittet om "de institutionelle mangler" i oversigten konstateres, at:

"de nye udfordringer og problemer, der er både indbyrdes afhængige og sammenkædede, står i stærk kontrast til de institutioner, der eksisterer i dag. Disse institutioner er i det store og hele uafhængige, opsplittede, og arbejder med forholdsvis snævre opgaver inden for lukkede beslutningsprocesser. Virkelighedens verden med sammenhængende økonomiske og økologiske systemer ændrer sig ikke, det må de berørte interesser og institutioner gøre."

Fra Nordsøen til de store søer i Nordamerika erkendes det, at luftemissioner og afstrømninger fra landjorden har ydet store bidrag til vandforureningen. Også på land har f.eks. dioxinmissioner til atmosfæren ført til forurening af landbrugsjord og vand. Der har været tilfælde, hvor

forureningsbekæmpende foranstaltninger rettet mod et mindre problem i det ene medium har ført til et stort forureningsproblem i et andet medium (f.eks. er der foretaget våd rensning for at reducere gasformige fluoridemissioner. Rensevæsken blev udledt som industrispildevand og landede derefter i kloakslam. Dette slam blev udspreddt på græsmarker og kvæget fik fluorose ved at æde fluoridforurenet græs). Ved at kræve anvendelse af den bedste tilgængelige teknik og definere den på en sådan måde, at miljøproblemerne kan vurderes og sammenlignes på et fælles grundlag, udgør integreret forureningsbekæmpelse et nyt skridt fremad - nemlig at den teknologi, der vælges til driften af et anlæg, bør være den bedste for miljøet som helhed.

1.3 Miljømålsætninger for integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening

Den vigtigste miljømålsætning for integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening er at forhindre eller løse forureningsproblemer fremfor at overføre dem fra en del af miljøet til en anden. Integreret forureningsbekæmpelse tager først og fremmest sigte på emissioner fra industrianlæg. At koncentrere forureningsbekæmpelsen omkring et enkelt medium kan, som OECD har erkendt, ikke andet end tilskynde til at udlede og/eller overføre affald fra det ene medium til det andet. Et centralt sigte med integreret forureningsbekæmpelse er at forhindre eller minimere farerne for forringelse af miljøet som helhed. Det drejer sig med andre ord om at træffe det "bedste miljøvalg", så emissionen af potentielt forurenende stoffer forhindres overalt hvor dette er praktisk muligt, eller i modsat fald at minimere dem. Det bevæger sig uden for de traditionelle rammer for forureningsbekæmpelse ved at fremme foregribelse af emissionernes miljømæssige virkninger, ikke bare i det ene miljømedium, hvor de udledes (f.eks. luft), men der ses på emissionernes muligheder for at bevæge sig over i andre miljømedier og forårsage skader i vand og jord.

Den gældende EF-lovgivning om vurdering af visse projekters virkning på miljøet (direktiv 85/337/EØF) og om risikoen for større uheld i forbindelse med industriaktiviteter (direktiv 82/501/EØF) giver allerede, for nogle industriaktiviteters vedkommende, relevante oplysninger i denne sammenhæng, som kan indarbejdes i ansøgninger om integrerede tilladelser.

Begrebet "den bedste tilgængelige teknik" er i direktivet (under hensyntagen til eksisterende internationale definitioner) defineret og anvendt på en sådan måde, at der kan arbejdes på flere niveauer. For det første er formålet med den bedste tilgængelige teknik (og integreret forureningsbekæmpelse) at forhindre emissioner til luft, vand og jord. Hvor dette ikke er praktisk muligt, må målet derfor være at minimere emissionerne til miljøet som helhed, og hvor emissionerne faktisk finder sted, må det næste mål være at anvende alle relevante genvindings- og genanvendelsesteknikker. I alle tilfælde skal der lægges særlig vægt på stoffer, som er blevet udvalgt som prioriterede. På denne måde vil vand-, luft- og jordbundsmiljøet blive behandlet på lige fod i retsfor skrifterne, således at slutresultatet bliver, at anlæggene bliver drevet på den måde, der er den bedste for miljøet som helhed.

Selv om den integrerede fremgangsmåde forventes at tilskynde til udvikling og anvendelse af lavemissionsteknologier, er den bedste tilgængelige teknik ikke defineret udelukkende på grundlag af emissioner. Bæredygtig udvikling indebærer nemlig, at der også tages hensyn til energieffektivitet og rationel udnyttelse af ressourcerne. Men der må også tages hensyn til en anden faktor. Det kan i visse tilfælde være muligt at reducere emissionerne fra et bestemt anlæg yderligere, men kun ved den omkostning for miljøet, at det bliver nødvendigt at anvende mere energi, hvilket medfører øgede emissioner andre steder i forbindelse med kraftproduktion. Dette er et spørgsmål, der må overvejes

ved udpegningen af den bedste tilgængelige teknik til forebyggelse eller begrænsning af emissioner. Det samme kan være tilfældet med anvendelsen af råstoffer. Teknikker, hvor der bruges mindre, eller mindre skadelige råstoffer (f.eks. når genbrugsmaterialer anvendes effektivt), kan begragtes som bedre for miljøet som helhed, også selvom emissionerne fra anlæggene måske er lidt højere.

Systemer med integreret forureningsbekæmpelse er potentielt mere effektive, derhen at de tager hensyn til virkningerne fra stoffer eller industriaktiviteter på de tre miljømedier, vand, luft og jord i den samme godkendelsesprocedure. Indtil for nylig var de fleste af medlems-staternes og Fællesskabets retsfor skrifter hovedsagelig baseret på en sektorbestemt fremgangsmåde - hvilken kan føre til manglende konsekvens. F.eks. er den bedste tilgængelige teknologi, som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger (BATNEEC) i rammedirektivet om forurening (84/360) kun den bedste tilgængelige teknik til forhindring af luftforurening. Det er ikke nødvendigvis den bedste tilgængelige teknologi, som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger, til forhindring af vandforurening eller i forbindelse med produktion af fast affald. Kravet om at anvende den bedste tilgængelige teknologi, som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger, under dette direktiv begrænser nødvendigvis mulighederne for bekæmpelse af vand- og jordbundsforurening ved processer, der er omfattet af direktivet. Da der ikke er noget krav om at anvende den bedste tilgængelige teknologi, som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger, til f.eks. begrænsning af produktionen af fast affald er det usandsynligt, at resultatet af Fællesskabets retsfor skrifter bliver så effektivt, som det er muligt, idet de fremmer overførslen af forurening fra luft til affald fremfor at søge at opnå det bedste miljøvalg.

1.4 Midlerne til integrering

I direktivet er der lagt størst vægt på anvendelse af den bedste tilgængelige teknik til forhindring af udledning af stoffer i miljøet eller til at reducere dem til et minimum. Dette opnås i teksten ved at foreslå, at der i godkendelserne skal fastsættes grænseværdier for emissionerne baseret på de resultater, der kan opnås ved anvendelsen af de bedste tilgængelige teknikker samt hensigtsmæssige overvågningskrav. Disse teknikker vil skulle være udviklet i industriel målestok og være industrielt gennemførlige. Det foreslås i første omgang at overlade det til de enkelte medlemsstater at vedtage normer baseret på den bedste tilgængelige teknik for de industrisektorer, der omfattes af direktivets bestemmelser. Medlemsstaterne får imidlertid også pålagt pligt til at underrette Kommissionen om grænseværdierne for emission og den bedste tilgængelige teknik, som de bygger på.

Dette tjener tre hovedformål. For det første vil Kommissionen (og medlemsstaterne) få mulighed for at sammenligne normer, som er fastsat af medlemsstaterne, og for i højere grad at prioritere fremsættelse af fremtidige forslag for de industrisektorer, hvor miljønormerne er mest forskellige. For det andet vil udvekslingen af oplysninger om den bedste tilgængelige teknik og miljøkvalitetsnormer være til hjælp for Kommissionen og medlemsstaterne ved drøftelsen af de fremtidige normer, der skal fastsættes på europæisk plan. Og endelig skulle den omfattende udveksling af oplysninger, der er omhandlet i direktivet, gøre det lettere at behandle problemet med den forskel i teknologisk potentiel inden for EF, der blev konstateret i rapporten "Panorama of EC Industry".

Det fremtidige arbejde omkring de nævnte tre hovedformål vil ligge i forlængelse af det arbejde, der nu pågår i "BAT-grupper" inden for rammerne af direktiv 84/360/EØF om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, og som består i at udarbejde tekniske noter om den bedste tilgængelige teknik, som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger (omtalt i pkt. 1.3).

De oprindelige normer fastsat af medlemsstaterne bør imidlertid vedtages inden for en fælles ramme: i direktivet fastsættes derfor, hvad der forstås ved "den bedste tilgængelige teknik". Selvom der ikke udtrykkeligt er henvist til "uforholdsmæssigt store omkostninger" (i modsætning til "den bedste tilgængelige teknologi, som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger" BATNEEC i rammedirektivet om luftforurening), tages der i definitionen på "den bedste tilgængelige teknik" i direktivet om forureningsbekæmpelse fuldt ud hensyn til omkostningsfaktoren, og det samme er tilfældet ved proceduren for ajourføring af godkendelser. Den bedste tilgængelige teknik skal fastsættes inden for hver enkelt branche med en opvejning af de miljømæssige fordele ved at anvende normer baseret på den bedste tilgængelige teknik mod omkostningerne (eller fordelene) for den industrivirksomhed, der anvender den bedste tilgængelige teknik. Hvis en given teknik er økonomisk overkommelig for en gennemsnitlig driftsleder i den pågældende industribranche, bør denne teknik kræves anvendt til al drift af lignende omfang i den pågældende branche, og der bør ikke indrømmes dispensationer under henvisning til "uforholdsmæssigt store omkostninger" til den enkelte driftsleder, medmindre betingelserne i direktivets artikel 9 gør sig gældende.

Det er ikke tanken, at dette direktiv skal foreskrive anvendelse af nogen bestemt teknologi eller teknik (dette ville modvirke innovation og reducere de kontrolmuligheder, der står åbne for de ansvarlige myndigheder). Men det foreslås at udlede bestemte emissionsgrænser fra det, der vides om den bedste tilgængelige teknik. Direktivet skaber derfor en ramme, inden for hvilken de emissionsgrænser, der kan opnås ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik, skal overholdes (uanset hvilken teknologi eller teknik, der rent faktisk anvendes i anlægget). Den bedste tilgængelige teknik skal også anvendes til at genvinde og genanvende materialer og stoffer, som anvendes eller produceres under fremstillingsprocessen.

Overholdelse af emissionsniveauer er imidlertid ikke det eneste middel til at opnå miljøbeskyttelse. Der har været bred enighed om, at de endvidere bør kombineres med miljøkvalitetsnormer. Medens der i forbindelse med den bedste tilgængelige teknik fastsættes grænseværdier for emission af bestemte anlæg, giver miljøkvalitetsnormer et bredere overblik, hvorved der fås en vurdering af den bedste tilgængelige tekniks effektivitet med hensyn til at beskytte miljøet.

Direktivet kræver derfor anvendelse af begge metoder til miljøbeskyttelse, dvs. både den bedste tilgængelige teknik og kvalitetsnormer. Som i rammedirektivet om luftforurening skal teknikker/teknologi anvendes til at begrænse forurening fra punktkilder, men der skal også tages hensyn til relevante miljøkvalitetsnormer. Dette direktiv søger simpelthen at gøre konsekvenserne af den parallelle fremgangsmåde lidt klarere. Hvis anvendelsen af den bedste tilgængelige teknik ikke er nok til at overholde de relevante kvalitetskrav, må der træffes yderligere foranstaltninger (såsom grænser for produktionen eller for antallet af anlæg, der drives i området).

Hvis på den anden side den lokale miljøkvalitet er god, kan det være unødvendigt at anvende den bedste tilgængelige teknik, f.eks. hvis omkostningerne ved at gøre dette ikke opvejes af den sandsynlige fordel for miljøet. I sådanne tilfælde kan det være hensigtsmæssigt at indrømme undtagelser fra emissionsgrænserne baseret på den bedste tilgængelige teknik, forudsat at

kvalitetsnormerne overholdes, at kun en ubetydelig yderligere forureningsmængde opstår, og at de grænseoverskridende og globale betingelser overholdes.

2. BEHOV FOR HANDLING PÅ FÆLLESSKABSPLAN

2.1 Hvilke formål har den påtænkte handling set i lyset af EF's forpligtelser?

Direktivets målsætninger er nærmere skitseret i punkt 1.3 ovenfor. De falder i tråd med traktatens artikel 130 R, stk. 1, der indeholder specifikke bestemmelser om Fællesskabets rolle på miljøbeskyttelsesområdet, og hvor der navnlig fastsættes tre mål: bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten, beskyttelse af menneskers sundhed og en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne.

Formålet med integreret forureningsbekæmpelse er at opnå en bedre forebyggelse og bekæmpelse af forureningen og hermed at bidrage til en forbedring af miljøkvaliteten og beskyttelse af menneskers sundhed. Direktivet bidrager også til de tre ovennævnte mål ved at tage hensyn til råstof- og energiforbrug i definitionen på den bedste tilgængelige teknik.

2.2 Hører den påtænkte handling under EF's enekompetence, eller er der tale om kompetence, som EF deler med medlemsstaterne?

Kompetencen er delt under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet i artikel 130 R, stk. 4: "Fællesskabet handler på miljøområdet i det omfang, de i stk. 1 anførte mål kan gennemføres bedre på fællesskabsplan end på rent nationalt plan."

Alle væsentlige bestemmelser vedrørende fastlæggelsen af en integreret ordning for bekæmpelse af industriforurening fastsættes på EF-plan, men valget af midlerne til gennemførelse af disse bestemmelser (f.eks. myndighedernes organisering, antallet af beslutninger i en godkendelse eller fastlæggelse af emissionsgrænseværdier) overlades fuldstændigt til medlemsstaterne.

2.3 Hvad er problemets EF-dimension, og hvorledes er problemet hidtil blevet behandlet?

Bedre forebyggelse og bekæmpelse af forurening berører alle medlemsstater. Situationen i medlemsstaterne og de foranstaltninger, der allerede er truffet på EF- og OECD-plan, er beskrevet i det nedenstående.

Belgien

I 1980'erne begyndte industrien, godkendelsesmyndighederne og kontrolorganerne at lægge større vægt på en integreret indfaldsvinkel til forurening fra større industrianlæg, skønt en integreret godkendelsesordning først trådte i kraft (i Flandern) i september 1991. Wallonien og Bruxelles-hovedstadsområde er ligeledes ved at etablere mere integrerede fremgangsmåder (f.eks. skulle en integreret godkendelse træde i kraft i Bruxelles senest juli 1993). Den flamske godkendelsesordning omfatter en ensartet ansøgningsprocedure, strenge frister for godkendelsesbeslutning og en ordning for emissionsrapportering.

Danmark

Danmark har haft en ordning med integreret forureningsbekæmpelse siden 1974. Loven blev senest ændret i 1991. Loven tager sigte på at opnå en bæredygtig udvikling af samfundet, hvor der tages hensyn til menneskernes levevilkår og hvor dyr og planter samtidig beskyttes. Målsætningerne for loven af 1991 omfatter forebyggelse og bekæmpelse af forurening af luft, vand og jord samt rystelser og støjulemper, begrænset anvendelse og spild af råstoffer og andre ressourcer og fremme af genanvendelse og begrænsning af problemerne i forbindelse med affaldsbortskaffelse. Ved forvaltningen af loven lægges der vægt på resultater, som kan opnås ved anvendelse af den mindst forurenende teknologi. Ved udformning og drift af anlæg, herunder valg af produktionsprocesser, råstoffer og hjælpestoffer, skal der træffes foranstaltninger til at minimere ressourcebrug, forurening og affaldsproduktion. Ved fastlæggelsen af omfanget og arten af de foranstaltninger, der skal træffes for at undgå forurening, tages der hensyn til de fysiske omgivelser og forureningens formodede indvirkning på disse omgivelser og hele stof- og materialekredsløbet med henblik på at begrænse ressourcespild.

Tyskland

I Forbundsrepublikken Tyskland har forureningsbekæmpelsen traditionelt været sektorbestemt. De fleste love og bestemmelser fokuserer stadig på et enkelt miljømedium. Fra midten af firserne blev der imidlertid indført en vis grad af integreret forureningsbekæmpelse i den tyske lovgivning, og der lægges efterhånden større vægt på integrerede miljøteknologier (og dermed på integrerede miljøforskrifter). Der finder allerede et samarbejde sted mellem forskellige myndigheder i forbindelse med forbundsloven om luftkvalitetskontrol (BlmSchG). Kun de færreste myndigheder udsteder en særskilt godkendelse, men deres synspunkter forenes i BlmSchG-godkendelsen. Aktiviteter, som vedrører vandressourcer, kræver en særskilt godkendelse i henhold til vandbeskyttelsesloven.

Grækenland

Industrieanlæg skal godkendes af ministeriet for industri og energi, inden de må opføres og sættes i drift. Godkendelsen meddeles, hvis det dokumenteres, at driften af industrieanlægget ikke medfører alvorlig forringelse af det omliggende område. Kriterierne varierer alt efter placering, udstyrets art, anvendte råstoffer, garanti for forsvarlig deponering af industriaffald osv.

Frankrig

Frankrig har siden 1810 anvendt integreret forureningsbekæmpelse. Den senest vedtagne lov er loven af 1976 om registrerede anlæg i forbindelse med miljøbeskyttelse. Anlæg, som indebærer store problemer eller farer, skal forhåndsgodkendes af præfekten. For at undgå alvorlige fordrejninger i gennemførelsen af forskrifterne udsender miljøministeriet imidlertid cirkulærer med tekniske forskrifter. Forurening bekæmpes ved en "parallel fremgangsmåde" - dvs. en teknisk/økonomisk fremgangsmåde, som består i at anvende de bedste tilgængelige forureningsbekæmpende teknikker (som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger) til at bekæmpe anlæggets forurening som helhed og i at sørge for, at den forurening, der opstår ikke medfører uigenkaldelige følger eller skader for miljøet (en metode med kvalitetsmålsætninger). Registrerede anlæg inspiceres, ikke af selve præfekten, men af en særskilt tilsynstjeneste (DRIRE), som faktisk også normalt rådspørges af driftslederen, inden han indsender sin ansøgning om godkendelse.

Frankrig har endvidere for nylig oprettet en ny styrelse, der beskæftiger sig med miljøbeskyttelse, og som hedder ADEME, ved at forene tre bestående styrelser for luftforureningsbekæmpelse, affaldsbehandling og fremme af fornuftig udnyttelse af energi og råstoffer. Oprettelsen af denne styrelse er et nyt skridt i retning af integreret miljøbeskyttelse i Frankrig.

Irland

Der blev i 1992 vedtaget en lov med henblik på at oprette en ordning med integreret forureningsbekæmpelse, som skal forvaltes af et nyt miljøbeskyttelsesagentur. En integreret godkendelse skal erstatte den nugældende ordning med særskilte godkendelser vedrørende vandforurening, luftforurening og affald, og den skal også omfatte støjgener. Agenturet skal handle ud fra fem overordnede principper. For så vidt angår integreret forureningsbekæmpelse er de vigtigste af disse principper at fremme bæredygtig og miljøvenlig udvikling, produktion eller drift; at tage hensyn til behovet for forholdsregler i forbindelse med emissioners eventuelt skadelige virkninger og at stræbe efter en balance mellem behovet for miljøbeskyttelse og omkostningerne ved denne beskyttelse. Agenturet kan ikke meddele en integreret godkendelse, medmindre det finder det dokumenteret, at miljøkvalitetsnormerne vil blive overholdt, og at den bedste tilgængelige teknik (som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger) vil blive anvendt til at forebygge, begrænse eller bekæmpe emissioner fra aktiviteten.

Italien

I Italien har de regionale og lokale myndigheder, som er organiseret omkring de enkelte miljømedier, ansvaret for at gennemføre lovgivningen om industriemissioner og for at udarbejde bestemmelser på dette område.

Luxembourg

Integreret forureningsbekæmpelse blev indført i Luxembourg for mange år siden. Den seneste lov er loven om "farlige, usunde og generende virksomheder" af 1990, hvori der kræves driftstilladelse til sådanne virksomheder. Miljøadministrationen fører tilsyn med disse anlæg.

Nederlandene

Forureningsbekæmpelsen i Nederlandene har traditionelt været sektorbestemt. De fleste love og bestemmelser fokuserer udelukkende på et enkelt miljømedium. I 1980 trådte en miljøbeskyttelseslov i kraft, som danner grundlag for mere generelle bestemmelser, bl.a. vedrørende rådgivende organer, planlægning og udstedelse af godkendelser (såsom procedurer vedrørende offentlig adgang til oplysninger). Denne lov blev i 1992 udbygget på en sådan måde, at den også kommer til at tjene som et middel til gennemførelse af en integreret fremgangsmåde. Der er bl.a. tale om miljøkvalitetskrav, vurdering af virkninger for miljøet, overvågningspligt, godkendelsesprocedurer og generelle bestemmelser, håndhævelse og, i særdeleshed, samordningsprocedurer, som f.eks. sammenføjning af loven om miljøgener og forskellige bestemmelser i andre miljølove.

Portugal

Der blev offentliggjort et nyt dekret om godkendelse af industriaktiviteter i 1991. Efter disse forskrifter er en "koordinerende enhed" ansvarlig for meddelelsen af godkendelser. Det fastsættes end-

videre, at myndigheder med ansvar for miljøspørgsmål har ret til at få deres betingelser og krav medtaget i betingelserne i enhver godkendelse. Den koordinerende enhed kan endvidere, såfremt den finder det hensigtsmæssigt, beslutte at gøre godkendelsen afhængig af en tilladelse til at udlede spildevand, som opnås via en særskilt tilladelsesprocedure.

Spanien

I Spanien er fremgangsmåden ikke integreret. Regionalmyndighederne står for gennemførelsen af lovene om luftforurenende emissioner og affald, medens de nationale myndigheder med ansvar for vandmiljøet har udledninger i vandområder inden for deres ressort.

Det Forenede Kongerige

I 1970'erne og 80'erne blev det en udbredt opfattelse, at så længe kontrollen med de enkelte miljømedier holdes adskilt, vil slutresultatet være et tilfældigt udslip af forurenende stoffer, uden nogen relation til en overordnet vurdering af den optimale miljømæssige løsning. Ved miljøbeskyttelsesloven af 1990 blev der i Storbritannien indført en ordning med integreret forureningsbekæmpelse. Ved fastsættelsen af betingelserne i en godkendelse har myndigheden pligt til at overvåge, at bestemte målsætninger tilgodeses. Som det vigtigste kræves det i loven, at der anvendes den bedste tilgængelige teknik (som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger) først og fremmest for at forhindre, og hvis dette ikke er praktisk muligt, for at begrænse udslippet af stoffer til miljøet; at de udslip, der finder sted, neutraliseres og at miljøkvalitetskrav ikke overtrædes, og at der opnås det bedste miljøvalg, som er praktisk muligt, således at emissioner fra anlæg får mindst mulig indvirkning på miljøet som helhed.

OECD

I januar 1991 henstillede OECD-rådet til dets medlemslande at anvende integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening og at vedtage eller ændre ny eller gældende lovgivning efter behov. OECD-medlemslandene uden for Fællesskabet har ligeledes erfaring med integrerede former for forureningsbekæmpelse, navnlig Norge og Sverige. Begrebet er ligeledes ved at blive lovfæstet i nogle stater i USA. Gennemførelsen af henstillingen om at indføre integreret forureningsbekæmpelse vil blive revideret af OECD i 1994. I 1992 blev der oprettet en ny gruppe for forebyggelse og bekæmpelse af forurening, der overtog tidligere sektorgruppers arbejde. Denne gruppe, der fokuserer på integrerede former for forureningsforebyggelse og -bekæmpelse begyndte at arbejde med emner såsom bedste tilgængelige teknik, samspillet mellem bedste tilgængelige teknik og miljøkvalitetsnormer, levetidsanalyse og emissionsfortegnelser.

EF-forskrifter

Fællesskabets retsakter om forebyggelse af industriforurening er hovedsageligt medie-orienteret. Bortset fra 2 direktiver, der kan betragtes som "stof-orienterede direktiver" (direktiv 87/217/EØF om forebyggelse af miljøforurening med asbest og direktiv 89/428/EØF vedrørende bortskaffelse af affald fra titandioxidindustrien), har disse forskrifter udviklet sig på grundlag af direktiv 76/464/EØF om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø, og direktiv 84/360/EØF om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg.

Denne gennemgang har vist, hvor forskelligt forureningsbekæmpelsen gribes an i medlemsstaterne, men også hvorledes bestemmelserne generelt har udviklet sig i retning af en integreret bekæmpelse, en tendens som er blevet fremmet af de allerede høstede erfaringer på nationalt plan og af aktioner gennemført på internationalt plan, som viser, hvor effektiv en sådan fremgangsmåde er. Gennemgangen viser endvidere, at denne udvikling endnu ikke har afspejlet sig i Fællesskabets forskrifter.

2.4 Kan problemet løses mest effektivt af EF eller af medlemsstaterne?

Den mest effektive løsning er at gribe til handling på EF-plan. Ellers vil medlemsstater, som allerede har indført integreret forureningsbekæmpelse, blive hindret af de gældende medie-orienterede EF-forskrifter i at opnå den fulde miljøfordel af deres initiativ. Kun Fællesskabet kan ændre den sektorbestemte indfaldsvinkel, der hidtil er anvendt, ved at ændre eller supplere de gældende forskrifter vedrørende emissioner til luften (direktiv 84/360/EØF) og emissioner til vandmiljøet (direktiv 76/464/EØF). Der er endnu ikke vedtaget retsakter om emissioner til jordbunden, men et forslag til direktiv om deponering af affald (EFT nr. C 190 af 22. juli 1991) er blevet fremsendt til Rådet.

2.5 Hvilke yderligere konkrete fordele er forbundet med den handling, EF påtænker, og hvad vil omkostningerne være ved at forholde sig passiv?

Ud over de i punkt 1.2 og 1.3 skitserede miljømæssige fordele har integreret forureningsbekæmpelse til formål at effektivisere industriens forureningsbekæmpelse, øge mulighederne for at fastsætte prioriterede opgaver og opmuntre til konsekvent miljølovgivning.

Særskilte love gør det vanskeligt at opnå den mest effektive form for miljøbeskyttelse. At tage hensyn til alle udledninger under et er på den anden side sandsynligvis billigere for den industridrivende, end hvis det kræves af ham, at han skal indføre nye teknologier eller foranstaltninger til behandlingen af udslip til hvert miljømedium særskilt, når der gennemføres en ny lov eller et nyt program om beskyttelse af hvert enkelt af disse medier. Ved at samle miljøhensynene under en hat går integreret forureningsbekæmpelse derfor væk fra en bekæmpelse baseret på "efterfølgende" eller "end of pipe" teknologi (dvs. at der først reageres på forureningen, når den er opstået) og over til en højere prioritering af miljøhensyn i anlæggets projekteringsfase.

Bekæmpelse af udslip fra et anlæg til samtlige miljømedier er ifølge OECD faktisk ofte billigere end at indføre særskilte teknologier til fortløbende udslip til hvert medium. En sådan bekæmpelse ved kilden kan også effektivisere anvendelsen af materialer, vand og energi. F.eks. har to franske kemikaliefabrikkers nye investeringer i renere teknologi på 86,8 mio FFR og 4,5 mio FFR indtjent sig selv på henholdsvis 4 og 2,4 år. Under PRISMA-initiativet i Nederlandene var 39 ud af 45 forureningsforebyggelsevalg omkostningsneutrale (19), eller de havde indtjent sig selv, inden der var gået 3 år (20, hvoraf 16 havde indtjent sig selv på et år).

Andre fordele, som er omhandlet i "Panorama of EC Industry 1990", der er offentliggjort af Kommissionen, omfatter materialebesparelser, besparelser i bortskaffelse af affald, bedre sikkerhedsvilkår, bedre produktkvalitet og bedre firmaimage. At teknologier, der anvendes til og de organisationsmæssige krav til en vellykket indførelse af renere teknologi, fører til betydelige forbedringer blev kvantificeret i Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet i november 1992 om "industriens konkurrenceevne og miljøet" - navnlig en stigning på 25% i omsætning pr. ansat og et

fald på 10% i anlægsomkostninger, 15% i energiomkostninger, 30% i de samlede omkostninger og 91% i affaldsmængden.

Alligevel har den samlede investering i integreret procesteknologi sammenholdt med "efterfølgende" teknologi været forholdsvis lav. De tal, der er offentliggjort i Panorama-rapporten, viser, at andelen af integreret teknologi i investeringerne i forureningsbekæmpelse er på 20% i Belgien, 18% i Tyskland og 13% i Frankrig. Ifølge rapporten medfører denne uligevægt problemer for miljøet. Det konkluderes i rapporten, at der bør tænkes på ulemperne ved den nuværende situation: integrerede processer indtager en overmåde svag stilling i forhold til "efterfølgende" processer. Integreret forureningsbekæmpelse vil sandsynligvis være mere effektiv til at finde frem til eventuelle huller i miljøbeskyttelsen og medføre, at der træffes de valg, der er bedst for miljøet. Det vil sandsynligvis også øge industriens konkurrenceevne.

Integreret forureningsbekæmpelse tilskynder til at sammenligne farerne ved forskellige forureningsproblemer med effektiviteten af og omkostningerne ved bekæmpelsen og til at bruge ressourcerne på de alvorligste problemer. Ifølge OECD kan bredere fastlæggelse af prioriteter føre til en samordnet indsats af alle involverede med henblik på at behandle miljøproblemerne ud fra en sammenligning af de pågældende ricisi og på grundlag af gennemførligheden af og omkostningerne ved forureningsbekæmpelsen.

Hvis sektorbestemte retsfor skrifter for forskellige forureningsproblemer fortsat tiltager, vil det heraf følgende system blive stadig mere kompliceret for dem, der skal forvalte det, og for dem der skal opfylde bestemmelserne. Et af resultaterne heraf vil sandsynligvis blive, at der opstår kortvarige, men ikke bæredygtige, incitammenter til at overføre affald til det miljø, der i det mindste midlertidigt er det mindst beskyttede. En integreret forureningsbekæmpelse tilskynder også til konsekvens på nationalt plan på sådanne områder som straf og håndhævelsesprocedurer. En strammere ramme, som kan tilskynde til fremsynet planlægning, vil være til fordel både for miljøet og for industrien. En enkelt godkendende myndighed eller en overordnet myndighed (på nationalt, regionalt eller lokalt plan), som f.eks. handler på andre ansvarlige myndigheders vegne og med deres indforståelse, ville også forenkle forholdet mellem industrien og miljømyndighederne. Selvom en given tjenestemand kan se, at en bestemt valgmulighed ville være den bedste for miljøet som helhed, kan forskrifter, som udelukkende er baseret på en rent sektorbestemt politik for luft, vand eller jord, kræve af ham, at han kun fokuserer på en del af miljøet, og derved øger faren for skade på de andre dele af miljøet.

2.6 Hvilke handlingsmuligheder har EF (henstilling, finansiel støtte, lovgivning osv.)?

Der behøves et nyt direktiv til at reformere eller ophæve de gældende ikke-integrerede direktiver.

2.7 Er det nødvendigt med ensartede forskrifter, eller er det tilstrækkeligt at opstille de generelle mål i et direktiv, der derefter gennemføres i medlemsstaterne?

Forslaget er til et rammedirektiv, der udstikker de generelle principper for integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening og overlader så megen frihed som mulig til medlemsstaterne i gennemførelsen heraf.

Direktivet skal fremme bevidstheden om miljøet på en integreret måde. Proportionalitetsprincippet er blevet anvendt på en række måder. Anlægstyper og stoffer, der er anført i bilagene, og fastsættelse

af grænseværdier betyder, at mindre anlæg generelt er udelukket fra direktivets anvendelsesområde.

Direktivet indebærer ikke noget forsøg på at pålægge en bestemt institutionel struktur for hele Fællesskabet - ordninger som fungerer hensigtsmæssigt i det ene land er ikke nødvendigvis hensigtsmæssige i det andet på grund af forskelle f.eks. i det nationale retssystem og den administrative struktur. Det fastsætter kun et minimum af bestemmelser, som skal følges, medens det overlades til medlemsstaterne at tilpasse disse bestemmelser til de nationale og lokale forhold. I forslaget er det fastsat, at samordningen skal finde sted via statslige organer med forskelligt forskriftsmæssigt ansvar i forbindelse med anlægget. Hvis denne samordning finder sted på et tidligt trin, er det lettere at træffe koordinerede beslutninger. Direktivet giver klart udtryk for, at den mest effektive godkendelsesprocedure (bortset fra en enkelt myndighed) er at udpege en overordnet myndighed, som får ansvar for forbindelserne mellem den industrielle driftsleder og de øvrige organer med et forskriftsmæssigt ansvar for så vidt angår emissionerne.

I forslaget erkendes det, at emissionsgrænseværdier generelt bedst fastsættes på lokalt plan under hensyntagen til de relevante miljøvilkår. De samme normer er ikke altid de mest hensigtsmæssige på andre steder i Fællesskabet. Ordningen med informationsudveksling er udformet på en sådan måde, at alle berørte parter kan vurdere hvor prioriteterne er under hensyntagen til industriens konkurrenceevne og de miljømæssige krav. Der er ikke nødvendigvis altid behov for harmonisering på fællesskabsplan, når der er fastsat stort set de samme grænseværdier i hele Fællesskabet, og virkningerne på konkurrenceevnen er minimal (idet høje miljønormer både kan øge og mindske industriens konkurrenceevne). Hvor normerne imidlertid er meget forskellige og således berører konkurrenceevnen, er der langt større chancer for, at fremtidige forslag inden for rammerne af dette direktiv vil sikre, at det indre marked fungerer mere effektivt.

En integreret fremgangsmåde kan ikke bare pålægges fra oven. Direktivet giver derfor anlæggenes driftsledere ansvaret for at foreslå, hvorledes de nødvendige normer kan overholdes. Og, som det blev understreget i det 5. handlingsprogram, så må borgerne også have et ord at skulle have sagt i godkendelsesprocessen. Integreret forureningsbekæmpelse kræver gennemsikuelighed og en blanding af aktører lige fra den enkelte borger over den altafgørende rolle som industridrivende og ansvarlig myndighed til Kommissionen, som stiler mod at yde den bistand til de øvrige aktører, der er nødvendig for at udvirke, at den integrerede forureningsbekæmpelse munder ud i den bæredygtige udvikling, der er sat som mål.

3. RESULTATERNE AF HØRINGEN

I maj 1991 begyndte høringerne i form af et oplægspapir med medlemsstaterne. Første udkast til direktiv lå klar i september og blev sendt til medlemsstaterne. Drøftelserne med industrien begyndte i oktober 1991. Der blev afholdt fire formelle møder, hvert på to dage, med medlemsstaternes repræsentanter, hvoraf et var et fælles møde med industriens repræsentanter. Repræsentanter for industri- og miljøinteresser deltog ligeledes i yderligere formelle møder. Derudover er der ligeledes blevet holdt uformelle møder med myndighederne og andre berørte parter for at drøfte forslaget.

Forslaget har udviklet sig i løbet af disse drøftelser. De største ændringer, der er sket undervejs, omfatter: større tydeliggørelse af behovet for at overveje omkostningerne og fordelene ved at anvende de bedste tilgængelige teknikker under hensyntagen til miljøkvalitetsnormer; behovet for stabilitet i godkendelsesvilkårene, hvis investering i bedste tilgængelige teknikker skal fremmes; hensyntagen

til, at bestemmelser vedrørende emissionsfortegnelser og emissionsafgifter fortjente særskilt overvejelse; og større forenkling af de i forslaget anførte godkendelsesprocedurer. Yderligere detaljerede oplysninger om høringsproceduren er anført i afsnit 8.

4. RETSGRUNDLAG

Dette direktivforslag har hjemmel i EØF-traktatens artikel 130S af følgende grunde: Dets største virkning er indførelsen af integreret emissionsbekæmpelse med henblik på bedre miljøbeskyttelse, selv om nogle af bestemmelserne i direktivforslaget, navnlig dem, der vedrører grænseværdier baseret på den bedste tilgængelige teknik og miljøkvalitetsnormer, sekundært bidrager til harmoniseringen af konkurrencevilkårene i EF. Disse bestemmelser tilstræber dog ikke nogen fuldstændig harmonisering (fastsættelsen af grænseværdier og valget af den bedste tilgængelige teknik overlades til medlemsstaterne).

Den foreslåede foranstaltning betragtes derfor først og fremmest som en miljøforanstaltning truffet på EF-plan i medfør af traktatens artikel 130S.

5. REDEGØRELSE FOR BESTEMMELSERNE I FORSLAGET

Artikel 1

I denne artikel fastsættes, at formålet med direktivet er at forebygge, hvor det er praktisk muligt, eller begrænse emissionerne fra anlæg i Fællesskabet, således at der opnås et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed.

Artikel 2 og bilag IV

Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening kommer først og fremmest til at gælde for anlæg, som har et højt forureningspotentiel. Disse anlæg er i artikel 2, stk. 3, defineret som tekniske enheder, hvor der gennemføres de i bilag I nævnte aktiviteter og processer. Det fastsættes i artikel 2, stk. 8, at en godkendelse kan omfatte alle processer inden for samme anlægsområde eller kan omfatte en eller flere af disse processer. I OECD-dokumentet om integreret forureningsbekæmpelse fastslås årsagerne til at fokusere på industrianlæg særdeles klart:

"Integreret forureningsbekæmpelse gør det muligt at vurdere de samlede udslip af forskellige former for kemiske stoffer, at konstatere mulighederne for at begrænse disse udslip og for at vælge de bekæmpelsesforanstaltninger, der kan reducere den samlede risiko på den billigste måde eller endog med fortjeneste. Dette kan lettest gøres tidligt i projekteringsfasen. En sådan fremgangsmåde indebærer de bedste muligheder for at fremme anvendelsen af renere teknologi og finde frem til den bedste tilgængelige bekæmpelsesteknologi eller de bedste valgmuligheder for en samlet beskyttelse af miljøet. Der er endvidere udsigt til at finde muligheder for at reducere affaldsmængden, at anvende integreret systemudvikling til forureningsbekæmpelse eller miljøkonsekvensanalyser. Udstedelsen af en enkelt tilladelse eller godkendelse er et nyttigt værktøj til fremme af renere produktion."

Et centralt træk ved integreret forureningsbekæmpelse er, at det kræves, at der fastsættes emissionsgrænseværdier baseret på anvendelsen af den bedste tilgængelige teknik - medmindre der indrømmes en undtagelse ifølge artikel 9. Definitionen på den bedste tilgængelige teknik, som fastsat i artikel 2,

stk. 10, og bilag IV, er hovedsageligt hentet fra eksisterende definitioner i internationale konventioner. Som anført i afsnit 1.3 ovenfor er bedste tilgængelige teknik anvendt i direktivet for at forebygge emissioner til luften, vand og jordbund, hvor det er praktisk muligt, og hvor dette ikke er praktisk muligt at begrænse dem, og det skal også omfatte bredere begreber såsom energi- og råmaterialeeffektivitet. Det er desuden ikke hensigten at kræve, at der anvendes bestemte teknologier eller andre teknikker. Hovedsagen er, at emissionsgrænseværdierne nås - og ikke hvordan de nås. At kræve, at der i godkendelsen foreskrives bestemte teknikker eller andre teknologier ville undertrykke teknisk og styringsmæssig innovation. Disse aspekter er gjort helt klare i den generelle definition på bedste tilgængelige teknik. Definitioner enkeltvis på de forskellige dele af udtrykket "bedste tilgængelige teknik" har ligeledes til hensigt at være en yderligere vejledning til bedste tilgængelige teknik-begrebet.

Definitionen på "bedste" understreger behovet for at tage hensyn til potentielle omkostninger og fordele ved valget af bedste tilgængelige teknik. Kravet om, at den skal være den mest effektive til opnåelse af et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed, kan kun opnås ved at tage særligt hensyn til alle de punkter, der er anført i bilag IV; det fører ikke nødvendigvis til den dyreste løsning. Definitionen på "tilgængelig" gør det klart, at teknikker der er tilgængelige et eller andet sted i verden anses for at være tilgængelige ved anvendelsen af dette direktiv. Det betyder heller ikke en mangfoldighed af kilder. Hvis en enkelt leverandør har monopol, anses teknikken for at være tilgængelig forudsat at den er tilgængelig (inden for rimelighedens grænser) for driftslederen. Endelig er formålet med definitionen på "teknik" at sikre, at ikke blot selve teknologien er vigtig, men også den måde hvorpå den anvendes. Betydelige miljømæssige fordele kan opnås ved at forbedre anlæggenes driftsmetoder. Det følger af denne definition, og det anføres udtrykkeligt i senere artikler, at den bedste tilgængelige teknik vil udvikle sig og hermed virke dynamisk frem mod bedre normer efterhånden som tiden går (og direktivet bør derfor danne en kontinuerlig ramme for bekæmpelse af industriforurening).

Selvfølgelig må der ved en integreret metode tages hensyn til emissionerne til luft, vand og jord under ét. Det vigtigste formål er at undgå enhver emission, som kan bidrage til eller forårsage forurening, overalt hvor det er praktisk muligt. Definitionen på emissioner i artikel 2, stk. 4, er derfor meget bred og gælder for emissioner, som senere kan behandles uden for anlægsområdet, f.eks. i kloakbehandlingsanlæg, eller forbrændes, såvel som for direkte emissioner til miljøet. Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening er ikke bare en metode til at træffe beslutninger om den bedste miljømæssige balance mellem emissioner fra et anlæg (selvom dette er et af formålene), men det er også en foranstaltning til at begrænse forurening (herunder affaldsproduktion). Fremgangsmåden er baseret på en forebyggende indfaldsvinkel til forureningsbekæmpelse.

Artikel 3

Det fastsættes i artikel 3, at intet anlæg, der er omfattet af bestemmelserne i direktivet, må drives uden en integreret godkendelse. Undtagelser (i bilag I) gælder for affaldsbehandlingsaktiviteter, som ikke er underkastet godkendelseskrav under de relevante retsfor skrifter for affald, for store bestående fyringsanlæg, og for et begrænset tidsrum som fastsat i artikel 4 heller ikke for andre bestående anlæg. Denne artikel underbygger ligeledes behovet for at overveje integreret teknologi ved projekteringen af anlægget, frem for en overdreven tillid til "efterfølgende" teknologi.

Artikel 4

I rammedirektivet fra 1984 om luftforurening blev problemet omkring bestående anlæg anerkendt, men det blev overladt til medlemsstaterne at udarbejde en tidsplan for at hæve de pågældende anlægs standard. Undtagen i områder, hvor miljøkvalitetsnormerne overtrædes, og hvor der skal søges så hurtigt godkendelse som muligt, overlades det i direktivforslaget til medlemsstaterne at udarbejde de nærmere detaljer for, hvornår bestående anlæg skal omfattes af den integrerede forureningsbekæmpelse. Det er i artikel 4 imidlertid fastsat, at driftsledere af bestående anlæg skal indhente godkendelse (og opfylde passende normer) i overensstemmelse med direktivets bestemmelser senest den 30. juni 2005.

Artikel 5

Den integrerede forureningsbekæmpelse kan ikke og skal ikke blot pålægges fra oven, hvis der ønskes den størst mulige effektivitet. I det meste af industrien arbejdes der faktisk allerede ud fra et integreret synspunkt. Selvom retsfor skrifterne om forureningsbekæmpelse hidtil først og fremmest har været sektorbestemte, har det ved selve den praktiske forureningsbekæmpelse i det enkelte anlæg været nødvendigt at tage samlet hensyn til emissioner til luft, vand og jordbund, for at overholde de særskilt gældende forskriftsmæssige krav. Da det er billigere og enklere at inddrage forureningsbekæmpelsen i udformningen af et anlæg fremfor at tilføje en teknologi ved processens slutning, er det i driftslederens interesse grundigt at undersøge, hvilke mulighederne der er for at inddrage miljøbeskyttelsesaspektet i anlæggets projekteringsfase.

Under den i direktivet foreslåede godkendelsesprocedure vil disse overvejelser om en integreret teknologi og andre teknikker så danne grundlag for ansøgningen om godkendelse. Da ansøgningen vil være tilgængelig for offentligheden, vil der være al mulig tilskyndelse for driftslederen til at sørge for, at ansøgningen ikke går uden om miljøaspekterne (og at han gør sig negativt bemærket sammenlignet med konkurrenterne), og proceduren vil også gøre det muligt for de offentlige myndigheder yderligere at udbygge deres viden om den bedste tilgængelige teknik. Kravene til indholdet i en ansøgning om godkendelse har også til formål at hjælpe myndigheder med forskriftsmæssigt ansvar for et enkelt miljø med at tage hensyn til bredere miljøaspekter. F.eks. kan udslip til luften medføre, at vand og jordbund forurenes. Yderligere uventede virkninger kan opstå gennem omdannelser af stoffer efter udslippet, selv langt fra udledningsstedet (f.eks. som sur nedbør).

Artikel 5 indeholder bestemmelser om, hvad en ansøgning om godkendelse fra en driftsleder mindst skal indeholde. Generelt set vil omfanget af og detaljerne i ansøgningen afhænge af anlæggets størrelse og sammensætning. Jo mere kompliceret forslaget er, jo mere detaljeret må ansøgningen være (og hvor der er tale om et traditionelt anlæg skulle ansøgningen kunne være forholdsvis enkel). Driftslederen er imidlertid under alle omstændigheder den bedst placerede til at stille forslag om, hvorledes han tænker sig at drive anlægget. Han er den mest direkte implicerede i projekteringen, konstruktionen og driften af anlægget og derfor den bedst placerede til at inddrage miljøhensyn lige fra det tidligste trin i beslutningen om at opføre eller ændre et anlæg.

Følgende bemærkninger i den 12. rapport fra Royal Commission on Environmental Pollution i Det Forenede Kongerige, om hvorledes der træffes det bedste i praksis gennemførlige miljøvalg, er nyttige som vejledning for, hvorledes en driftsleder kan gribe en ansøgning an. Driftslederen bør:

- inddrage miljøhensyn i projekteringen på et så tidligt trin som muligt,

- omhyggeligt og opfindsomt finde frem til så mange valgmuligheder som muligt,
- undersøge, hvilke skader der kan påføres miljøet, og tænke på såvel usædvanlige som mere velkendte gener,
- se på kortsigtede og langsigtede virkninger på miljøet fra driften af anlægget, uanset om de er lokale eller globale,
- sørge for, at den dokumentation, der følger med ansøgningen, gør det muligt at finde tilbage til den viden og de argumenter, der ligger til grund for de trufne afgørelser,
- sørge for, at dokumentationen indeholder oplysninger om, hvor de anvendte data kommer fra, med enhver relevant oplysning om deres pålidelighed, og
- objektivt forelægge videnskabelige oplysninger.

Den pågældende Royal Commission understregede i øvrigt, at overvågning er vigtigt for at kunne konstatere om den valgte mulighed svarer til forventningerne eller om en anden mulighed i praksis ville have været bedre for miljøet. Systematisk overvågning kan endvidere understøtte den integrerede fremgangsmåde ved at kortlægge stofbevægelser på tværs af miljømediernes.

I artikel 5 omhandles to særdirektiver. Det første (85/337/EØF) kræver, at der foretages en vurdering af indvirkningen på miljøet for forskellige projekter omhandlet i direktivets bilag I. Hvad projekter omhandlet i bilag II angår, overlades det til medlemsstaterne at afgøre, om der bør foretages konsekvensanalyse i særlige tilfælde. I listen i bilag I er der nogle få anlæg, der falder sammen med anlæg på listen i bilag I til direktivet om integreret forureningsbekæmpelse. Det fastsættes derfor i artikel 5, for at undgå unødvendigt dobbeltarbejde, at enhver konsekvensanalyse, som er foretaget i medfør af 1985-direktivet, kan forelægges for myndigheden som en del af ansøgningen (hvis alle de punkter, der er nævnt i artikel 5, stk. 1, er tilfredsstillende dækket af en konsekvensanalyse, er der faktisk ikke behov for at foretage yderligere undersøgelser af hensyn til ansøgningen i forbindelse med integreret forureningsbekæmpelse). Artikel 5 betyder ikke, at der skal foretages en fuldstændig konsekvensanalyse, hvor det ikke allerede er krævet i medfør af EF-forskrifter eller national lovgivning; i henhold til denne artikel skal der blot forelægges en beskrivelse af de vigtigste informationskategorier, således at myndigheden har mulighed for at træffe afgørelse om ansøgningen.

Det andet direktiv, der er nævnt, er direktiv 82/501/EØF om risikoen for større uheld. Under dette direktiv vil der for omkring 2000 anlæg blive krævet, at der udarbejdes sikkerhedsrapporter, som forelægges for myndighederne (af hensyn til risikoen for større uheld). Kravene i artikel 5 i direktivet om integreret forureningsbekæmpelse indebærer ikke, at der skal foretages en særskilt undersøgelse af risikoen for større uheld. Men fordi myndighederne med ansvar for risikoen for større uheld og for "miljømæssige" (rutine)emissioner i flere medlemsstater ikke er de samme, er det hensigtsmæssigt at henlede miljømyndighedernes opmærksomhed på sikkerhedsforvaltning. Dette fører imidlertid ikke til en fordobling af bestemmelserne. Der er ikke fastsat bestemmelser om krav til forebyggelse af større uheld i artikel 8 i direktivet om integreret forureningsbekæmpelse, som indeholder bestemmelser om indholdet af driftstilladelsen.

Artikel 6

Det fremgår klart af artikel 6, at direktivet ikke kræver, at der oprettes en enkelt miljømyndighed i hver medlemsstat. Den foreslåede løsning er at tillade medlemsstaterne at udpege (de steder, hvor der ikke allerede findes en enkelt myndighed) en overordnet myndighed for alle anlæg eller for forskellige kategorier af anlæg (f.eks. en luftmiljømyndighed, hvis anlægget anses for at have størst indvirkning på luftkvaliteten). Dette indvirker ikke på andre myndigheders ret til at fastsætte betingelser i godkendelsen.

Artikel 7

Hensigten med artikel 7 er at gøre det gennemskueligt i godkendelsen, der vil være tilgængelig for offentligheden, hvordan der er taget integrerede miljøbeskyttelseshensyn ved fastsættelsen af betingelserne i godkendelsen, herunder eventuelle beslutninger om, at den bedste tilgængelige teknik ikke kræves anvendt, i overensstemmelse med artikel 9. En godkendelse meddeles, ændres eller afslås skriftligt og normalt inden 6 måneder. Hurtigheden, hvormed godkendelsen behandles, spiller en stadig større rolle for beslutningen om industrianlægs beliggenhed inden for såvel som uden for EF; virksomheder skal kunne starte deres aktiviteter og ændre deres processer hurtigt for at forblive konkurrencedygtige.

Artikel 8

Direktivet indeholder minimumskrav, som skal indgå i godkendelsen. Kravene kan variere fra sted til sted, og det vil være umuligt og uhensigtsmæssigt at foreskrive en udtømmende liste over godkendelseskrav, som skal kræves under alle omstændigheder. Artikel 8 (der skal læses sammen med artikel 9) indeholder derfor kun de væsentligste bestemmelser. Der skal fastsættes grænseværdier for emission af alle stoffer, som er nævnt i bilag III, og som sandsynligvis vil blive udledt fra anlægget i større mængder end som sporstoffer, og disse værdier skal i medfør af artikel 9 baseres på resultater opnået under anvendelse af den bedste tilgængelige teknik. Der kan tilføjes andre tilsvarende parametre til disse grænseværdier eller de kan i bestemte tilfælde erstattes med andre, som f.eks. BOD og COD for emissioner til vandmiljøet. Af hensyn til overensstemmelse med metoder baseret på emissionsgrænseværdier er det endvidere vigtigt, at godkendelsen indeholder krav til overvågning.

Ud over en standardbestemmelse, hvorefter godkendelserne kan indeholde andre særlige betingelser, som myndigheden måtte finde hensigtsmæssige, er der imidlertid en vigtig supplerende bestemmelse. For at lette løsningen af problemet med forurening af anlægsområdet foreslås det, at godkendelsen indeholder bestemmelser om nedlukningen af anlægget.

Artikel 9

Artikel 9 anvender en parallel metode til forureningsbekæmpelse, sådan at den teknisk baserede metode (bedste tilgængelige teknik) er kædet sammen med en metode baseret på miljøkvalitet. På den ene side betyder dette, at den bedste tilgængelige teknik undertiden ikke er nok til at nå det ønskede miljøpolitiske mål (f.eks. i kraftigt forurenede områder eller områder med særlig rige miljøværdier). På den anden side er det måske ikke nødvendigt at kræve anvendelse af den bedste tilgængelige

teknik, hvis det lokale miljø allerede er af god kvalitet, og de stoffer, der udledes fra anlægget ikke vil forårsage uacceptabel forurening, såfremt det overvåges, at emissionerne ikke fører til en overskridelse af miljøkvalitetsnormerne eller relevante retningslinjer fra WHO, sandsynligvis kun vil medføre en ubetydelig forøgelse af forureningen og ikke mærkbart øger den grænseoverskridende og/eller globale forurening.

Artikel 10

Ifølge artikel 10 skal myndighederne følge med i eller underrettes om udviklingen inden for den bedste tilgængelige teknik.

Artikel 11

Hvis driftslederen planlægger en væsentlig ændring af anlægget skal han anmelde dette til myndigheden og afvente dens godkendelse inden ændringen foretages. På grund af definitionen på en væsentlig ændring i artikel 2, stk. 9, vil undladelse heraf indebære, at driftslederen har overtrådt bestemmelserne i godkendelsen.

Artikel 12

Artikel 12 vedrører myndighedernes nybehandlinger af godkendelser. Efterhånden som teknikker og teknologier forbedres, strammes normerne. For at tage hensyn til udviklingen skal driftsbetingelserne i en godkendelse ajourføres regelmæssigt. Det er vigtigt, at driftsledere kan have tillid til en godkendelses gyldighedsperiode, hvis investering i renere teknologi skal fremmes, og det foreslås derfor, at driftsbetingelserne bør gælde i 10 år. Der må kun foretages ændringer i driftsbetingelserne, hvis alle betingelser er opfyldt. Medlemsstaterne kan offentliggøre generelle bestemmelser, hvorved de ændrede normer træder i kraft, hvis de foretrækker dette frem for at ændre hver enkelt godkendelse. Hvis en driftsleder ikke ønsker at opfylde de nye krav, gives han i forslaget mulighed for at fortsætte i henhold til de gamle krav i op til to år, hvorefter han skal indstille driften. Tidsplanen for ajourføring af godkendelser og overholdelse heraf, vil ikke desto mindre blive omfattet af kommende EF-forskrifter.

Artikel 13

Artikel 13 indeholder eksempler på de væsentligste beføjelser, myndighederne må have for at kunne sikre, at godkendelserne overholdes, og hvis tilliden til gennemførelsen af integreret forureningsbæmpelse skal sikres.

Artikel 14

Offentlig adgang til miljøoplysninger accepteres i stigende grad som led i miljøpolitikken i alle medlemsstater, som det fremgik ved vedtagelsen af et direktiv om dette emne i 1990. Det blev i det 5. handlingsprogram på miljøområdet fastslået, at offentligheden skal have mulighed for at deltage i beslutningstagningsprocessen i så omfattende grad som muligt; at de har en direkte interesse i kvaliteten af deres miljø, og derudover kan give virksomhederne i deres område en vigtig ansporelse til høj miljøkvalitet.

Unødvendig hemmeligholdelse fremkalder frygt og mistænksomhed i befolkningen, hvilket ikke blot er i strid med deres egne interesser, men også med industriens, der hvis den skal være i stand til

hurtigt at tilpasse sig ændrede konkurrencevilkår, må accepteres af den offentlige mening. Behovet for at underrette offentligheden er væsentligt ved en integreret fremgangsmåde. Da der er mulighed for at afveje hensynene mellem de forskellige miljømedier, er det særlig vigtigt, at offentligheden kan få oplysninger om de forskellige valgmuligheder, der er blevet overvejet. Med artikel 14 styrkes bestemmelserne i direktiv 90/313/EØF, og derudover gives offentligheden (som i 1984-rammedirektivet om luftforurening) ret til at udtale sig om ansøgningerne om godkendelse. I direktivet gives offentligheden desuden udtrykkeligt adgang til oplysninger om overvågningen, som myndigheden kun i ganske særlige tilfælde kan tilbageholde. Det forventes, at forretningshemmeligheden normalt vil gælde for oplysninger om de teknikker, der anvendes i en proces.

Artikel 15

Ifølge artikel 15 skal medlemsstaterne give Kommissionen oplysninger om, hvad de betragter som den bedste tilgængelige teknik og de hermed forbundne emissionsgrænser for de forskellige industrisektorer. Dette vil blive gjort regelmæssigt for at holde oplysningerne ajour. Disse oplysninger skal gøre det lettere for Kommissionen at finde frem til prioriterede sektorer, hvor der kan fremsættes forslag om harmonisering af normer på EF-plan. Kommissionen skal sørge for udveksling af oplysninger og formidle resultaterne, så det bliver lettere for myndighederne at opfylde kravene i artikel 10 om at følge med i eller holde sig underrettet om udviklingen i den bedste tilgængelige teknik (selvom disse myndigheder stadig har pligt til at holde øje med udviklingen uden for EF). Myndighederne skal tage hensyn til de oplysninger, der offentliggøres af Kommissionen under henvisning til denne artikel, ved fastsættelsen af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede grænseværdier for emission.

Artikel 16

Denne artikel tager sit forbillende i bestemmelser i direktiv 88/609/EØF vedrørende store fyringsanlæg. Ifølge artiklen skal der, såfremt grænseoverskridende hensyn gør sig gældende, gås frem efter bestemmelserne i artikel 7 i direktiv 85/337/EØF om vurdering af indvirkning på miljøet.

Artikel 17

Artikel 17 er en standardartikel, i henhold til hvilken Kommissionen bistået af et rådgivende udvalg kan revidere bilag I og III.

Artikel 18

Artikel 18 tillader medlemsstaterne at fastsætte strengere betingelser, end dem der opnås ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik i bestemte områder eller endog afslå godkendelse til at operere i sådanne områder og til at træffe andre foranstaltninger, medmindre dette ville være i modstrid med Fællesskabets retsfor skrifter.

Artikel 19 og bilag II

Når først et anlæg har fået en integreret godkendelse, er det ikke længere omfattet af bestemmelserne i rammedirektivet om luftforurening eller andre eksisterende retsfor skrifter, som er nævnt i bilag II, bortset fra eventuelle relevante emissionsgrænseværdier, som fortsat skal overholdes. Når alle de i bilag I omhandlede processer og aktiviteter er blevet omfattet af en integreret godkendelse, vil der

ikke længere være behov for et rammedirektiv om luftforurening, der derfor vil blive ophævet fra 1. juli 2005.

Der findes også en række direktiver om vandforurening. Det vigtigste er direktiv 76/464/EØF om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø. Dette vil ikke blive ophævet, da der stadig vil være processer, hvor der udledes stoffer i vandmiljøet, som ikke er omfattet af integreret forureningsbekæmpelse, og hvor fremtidige forslag kan vise sig nødvendige. De processer, der er omfattet af de nugældende datterdirektiver til 76/464 er imidlertid alle dækket af listen i bilag I til direktivet om processer, hvor bestemmelserne om integreret forureningsbekæmpelse skal finde anvendelse. Det foreslås derfor, at der for alle sådanne anlæg som omfattes af bilag II, skal udstedes en integreret godkendelse, og at kun de grænseværdier for emission, der er fastsat i disse datterdirektiver, derfor fortsat skal gælde for disse processer. Andre bestemmelser, såsom revisionsproceduren, vil herefter skulle reguleres af direktivet om integreret forureningsbekæmpelse. Det fremtidige behov for disse datterdirektiver vil derfor også blive taget op til fornyet overvejelse, når den integrerede forureningsbekæmpelse engang er veletableret. For affaldsbehandlingsanlæg omfattet af direktivet om integreret forureningsbekæmpelse og direktiv 91/156/EØF eller 91/689/EØF vil kravene i begge direktiver skulle tilgodeses i godkendelsesprocedurerne. Dette fremgår klart af overskriften til afsnit 5 i bilag I.

Artikel 20 og 21

Disse artikler indeholder standardbestemmelser.

Bilag I

Listen over industrianlæg, hvor integreret forureningsbekæmpelse skal finde anvendelse, er hovedsageligt taget fra rammedirektivet om luftforurening. Direkte og indirekte emissioner fra disse anlæg har imidlertid generelt også væsentlige miljøvirkninger for vand og jord, såvel som for luft. Visse andre processer og aktiviteter er blevet tilføjet i bilag I på grund af deres forurenende potentiel.

Bilag III

Listerne over stoffer i bilag III er baseret på dem, der allerede tidligere er blevet vedtaget på fællesskabsplan i direktiv 84/360 (luft), 76/464 (vand) og 91/689 (affald).

6. ANALYSE AF FORSLAGETS ERHVERVSMÆSSIGE KONSEKVENSER med særlig henblik på små og mellemstore virksomheder.

Forslagets titel: Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening.

Referencenummer:

1. Hvorfor er EF-forskrifter, under henvisning til nærhedsprincippet, nødvendige på dette område, og hvad er hovedformålene hermed?

En ulempe ved nogle af de eksisterende EF-forskrifter, som har indflydelse på industrien, er, at der stilles krav om bekæmpelse af navnlig luft- og vandforurening, uden at der er taget tilstrækkeligt

hensyn til forureningen i andre miljømedier, herunder forurening fra fast affald. Det foreslåede direktiv er derfor en ajourføring af bestående forskrifter, herunder navnlig rammedirektivet om luftforurening (84/360/EØF) og flere direktiver om vandforurening, hvis fremtidige rolle vil blive taget op til fornyet overvejelse, når den integrerede forureningsbekæmpelse er veletableret. Der er allerede indført ordninger med integreret forureningsbekæmpelse i halvdelen af medlemsstaterne. Hvis Kommissionen skal kunne foreslå retsforskrifter, som vedrører industrien og miljøet (navnlig de industrigrene, hvor mulighederne for grænseoverskridende forurenende virkninger er størst), som medlemsstaterne kan acceptere, må den have et middel, som kan reagere på udviklingen inden for ordningerne med integreret forureningsbekæmpelse.

Forslaget tager først og fremmest sigte på at indføre en ordening til bekæmpelse af emissioner til luft, vand og jord på lige fod, således at de emissioner, der finder sted, er de mindst skadelige for miljøet som helhed, frem for at grænserne herfor fastsættes hver for sig. Dette vil normalt blive opnået ved at anvende grænseværdier for emission, som i første omgang fastsættes af medlemsstaterne. Disse grænseværdier skal baseres på kendskabet til den bedste tilgængelige teknik med henblik på at forhindre eller begrænse forurening, selvom lavere normer kan være acceptable for nogle stoffer, og i områder hvor miljøkvaliteten er god. Direktivet skal danne en ramme for bekæmpelse af industriforurening langt ind i næste århundrede. Det indeholder derfor også en række bestemmelser vedrørende ajourføringen af de driftsbetingelser, der fastsættes med henblik på miljøbeskyttelse, således at kravene i direktivet kan udvikle sig i takt med teknologiske ændringer og ny miljøviden.

Erhvervsmæssige konsekvenser

2. Hvem påvirkes af forslaget?

Sektorer

Direktivet vedrører først og fremmest forhindring eller begrænsning af industriens forurening. Forslaget får derfor størst indvirkning på fremstillingsindustrien samt i mindre grad på energiproduktion og affaldsbehandling. Hvilke former for industrianlæg, der efter forslaget skal omfattes af direktivet, er nærmere præciseret i et bilag til direktivet, selvom direktivet også giver medlemsstaterne frihed til at medtage flere kategorier af processer og aktiviteter i anvendelsesområdet for deres nationale gennemførelsesbestemmelser.

Størrelse

Direktivforslaget tager sigte på de processer og aktiviteter, der indebærer størst sandsynlighed for forurening. Da anvendelsen af integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening endvidere vil være ny for visse medlemsstater, hvilket måtte indebære et nært samarbejde mellem de relevante offentlige myndigheder, er det vigtigt ikke at medtage processer og aktiviteter med et lavere forureningspotentiel i direktivets anvendelsesområde, da dette ville kunne overbelaste godkendelsesprocedurerne i medlemsstaterne. Der er derfor i bilaget med aktiviteter og processer fastsat tærskelværdier, under hvilke direktivet ikke finder anvendelse. Dette betyder, at der ikke er større sandsynlighed for, at de mindste firmaer bliver omfattet af direktivet. Nogle mellemstore virksomheder vil kunne blive omfattet af direktivet, såfremt deres forureningspotentiel anses for at være betydeligt.

Geografiske områder

Selvom den form for processer og aktiviteter, som direktivet gælder for, findes i hele Fællesskabet, er der en overvægt heraf mod nord. Det er værd at bemærke, at direktivet indeholder mulighed for lempelse af normerne for "den bedste tilgængelige teknik" i bestemte områder, hvor kvaliteten af det lokale miljø er god, og hvor emissionerne ikke måtte forårsage uacceptable miljøvirkninger. Forskellige normer kan derfor være passende i bestemte områder for nogle processer, sammenholdt med dem, der er passende i mere industrialiserede og forurenede regioner.

3. Hvad skal virksomhederne gøre for at opfylde bestemmelserne i forslaget?

Hovedvægten i direktivet lægges på at sikre, at emissionsgrænseværdierne, som i første omgang skal fastsættes af de ansvarlige myndigheder i medlemsstaterne, overholdes af anlæggets driftsleder. For både nye og bestående anlæg vil driftslederen skulle indgive en ansøgning, hvis han ikke allerede har gjort det efter de gældende bestemmelser, hvor han gør rede for driftens sandsynlige virkninger for miljøet som helhed og for eventuelle andre valgmuligheder han måtte have overvejet til processen. Det erkendes, at det bliver et stort arbejde at udarbejde ansøgningen, men driftslederen anses på den anden side for at være den nærmeste til at opstille det oprindelige forslag til, hvorledes han ønsker at drive sit anlæg. Det er også vigtigst at huske på, at direktivet stiller krav om overholdelse af emissionsgrænseværdier og ikke om den teknik eller teknologi, der skal anvendes. Driftslederen kan anvende en hvilken som helst teknik eller teknologi, som han har lyst til, så længe de foreskrevne emissionsgrænseværdier overholdes. I integreret forureningsbekæmpelse er myndighedens rolle ikke at foreskrive hvilken teknologi og andre teknikker, der skal anvendes i driften af et anlæg, fordi dette valg bedst træffes af hver enkelt driftsleder, hvorved de industridrivende bevarer en driftsfleksibilitet, som ikke kan opnås i noget centraliseret system med særlige foreskrevne teknologier. (Fastsættelse af særlige bedste tilgængelige teknikker i EF-forskrifter ville også kunne medføre en fastfrysning af den teknologiske udvikling, indtil der kan opnås enighed om nye forskrifter).

Driftsledere for bestående anlæg vil skulle bringe deres anlæg på højde med de relevante normer i løbet af ti år efter ikrafttrædelsen. Driftslederen vil også skulle give den ansvarlige myndighed underretning om ændringer, som vil kunne få indflydelse på driftsvilkårene i en godkendelse (en "væsentlig ændring"), som skal godkendes af myndigheden inden den kan foretages.

4. Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

Det er umuligt at sætte tal på de økonomiske virkninger af forslaget, som giver en ramme for den fremtidige indsats. Først når indsatsen er gjort, kan der foretages et talmæssigt skøn. Rammen er imidlertid blevet udarbejdet med virkningerne for industrien og miljøbeskyttelsen i tankerne. Definitionen på "bedste tilgængelige teknik" henviser f.eks. til de fordele og omkostninger, der måtte resultere af indsatsen eller manglende indsats. Teknikkerne skal være teknisk og økonomisk gennemførlige i den pågældende industrigren.

Et af formålene med det foreslåede direktiv er at gøre forureningsbekæmpelsen mere effektiv for industrien såvel som effektiv for miljøet. Der peges i begrundelsen på de vanskeligheder, der kan opstå for virksomheden, hvis anlægget tvinges til stadig strengere og mere detaljerede bekæmpelsesforanstaltninger på et sektorbestemt grundlag. De forskellige offentlige myndigheders krav må samordnes, så de ikke støder sammen. Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening

fører ved at samle miljøhensynene under ét væk fra en "efterfølgende" teknologi til en teknologi, hvor miljøet prioriteres højere i projekteringen af anlæggene. En integreret fremgangsmåde er ifølge OECD ofte betydeligt billigere end indførelsen af særskilte teknologier til efterfølgende udledninger i hvert enkelt miljømedium. Der peges i begrundelsen også på nylige erfaringer i Frankrig, som viser, hvor hurtigt teknologiske investeringer i den kemiske industri indtjener sig selv. I rapporten "Panorama of EC industry" fra 1990 anførtes bl.a. materialebesparelser, besparelser i affaldsbortskaffelse (en særlig vigtig betragtning, da omkostningerne ved bortskaffelse af affald sandsynligvis fortsat vil stige i den nærmeste fremtid), energieffektivitet, bedre produktkvalitet og et bedre firma-image som begrundelser for at investere i den mest moderne teknologi.

Forslagene i direktivet om at ajourføre emissionsgrænseværdierne, så de holder trit med udviklingen i den bedste tilgængelige teknik har ligeledes til hensigt såvel at ajourføre miljøkravene, så de svarer til den tekniske udvikling, som at give industrien større tillid til godkendelsesbetingelsernes gyldighedsperiode med det formål at fremme investering i integreret teknologi.

Ud over virkningerne for fremstillingsindustrien må virkningerne for industrisektoren for miljø-tjenesteydelser ikke overses. Denne sektor har været en af dem med den hurtigste vækst i USA i de seneste år, men i Europa var vækstraten mindre konstant. I rapporten "Panorama of EC industry" fra 1990 konkluderedes det, at miljøtjenesteydelser er en blomstrende forretning, men at der må fastsættes høje standarder på EF-plan, hvis denne sektor skal kunne konkurrere med USA og Japan. Med direktivet gøres der et forsøg på at løse tre særlige problemer, som blev nævnt i rapporten: Der bør skabes bedre balance i den teknologiske knowhow inden for EF (ifølge direktivet skal der ske en omfattende udveksling af oplysninger, og den bedste tilgængelige teknik skal anvendes i nye anlæg i hele Fællesskabet). I nogle regioner er man kommet mere og mere bagud med investeringerne (ifølge direktivet skal godkendelsen ajourføres). Og endelig indebærer direktivet i sig selv, at man går bort fra en efterfølgende teknologi til en mere effektiv integreret metode.

5. Særlige foranstaltninger for små og mellemstore virksomheder

Der foreslås i direktivet ikke lavere normer for mindre anlæg, begrundet med størrelsen, men det erkendes, at den teknik, der er den bedste tilgængelige for et stort anlæg, ikke nødvendigvis er den bedste for et lille anlæg. Medlemsstaterne kan derfor fastsætte forskellige emissionsgrænseværdier for små firmaer inden for samme sektor. Som det indvidere blev fremhævet i punkt 3 indebærer fastsættelsen af tærskelværdier, at de fleste små og mellemstore virksomheder ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde.

6. Høring

Følgende industriorganisationer er blevet hørt under udarbejdelsen af forslaget:

Centre Européen de l'Entreprise Publique
Cerame-Unie
Comité de Liaison des Industries Cimentières
Comité Permanent des Industries du Verre
Confederation Europeenne de l'industrie des Pates, Papiers et Cartons
Eurelectric
Eurofer

Eurometaux
European Advisory Council of the Asbestos International Association
European Chemical Industry Council
European Petroleum Industry Association
Federation Europeenne des Activites du Dechet
Orgalime
Union of Industrial and Employers' Confederations of Europe
EC Committee of the American Chamber of Commerce

Der blev endvidere afholdt et møde med repræsentanter for europæiske små og mellemstore virksomheder.

Industrien ser positivt på integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening. Definitionen på den bedste tilgængelige teknik har været af stor betydning, og industrien er glad for de hensyn, der i forbindelse med den bedste tilgængelige teknik skal tages såvel til emissionernes miljøvirkninger som til cost/benefit-forholdet. Industrien havde gerne set, at de pågældende teknikker skulle være gennemprøvede, men dette ville kunne hæmme udviklingen og anvendelsen af nye teknikker. Industrien kan i det store og hele acceptere de bestemmelser, der vedrører ansøgningens indhold, og den artikel, hvor godkendelsens minimumsindhold er fastsat. Den er navnlig tilfreds med kravet om, at der såfremt der findes mere en én ansvarlig myndighed skal udpeges en overordnet myndighed, og med tidsfristerne for meddelelse af godkendelser. Industrien er også glad for bestemmelserne om udveksling af oplysninger, selv om den inden for mange områder ville have foretrukket, at der straks var opnået enighed om emissionsgrænseværdier på EF-plan.

FINANSIERINGSOVERSIGT

DEL 1: FINANSIELLE VIRKNINGER

1. Foranstaltningens betegnelse

Udkast til forslag til Rådets direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening.

2. Budgetpost

B4-306: Oplysning og tilskud (offentliggørelse af rapporter (omhandlet i artikel 15, stk. 3).

B4-304: Miljølovgivning (teknisk evauering).

3. Retsgrundlag

Artikel 130 s i EØF-traktaten.

Mod en Bæredygtig Udvikling, KOM(92) 23 endelig udg. (kapitel 4 og tabel 6).

Resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i rådet den 1. februar 1993 om et program for Fællesskabets politik og virke inden for miljø og bæredygtig udvikling.

4. Beskrivelse af foranstaltningen

4.1 Specifikke mål

At forebygge forurenende emissioner fra store anlæg overalt, hvor dette er praktisk muligt, og at begrænse sådanne emissioner, hvis de ikke kan undgås, således at forureningsproblemerne løses i stedet for at flytte forureningen fra det ene sted i miljøet til det andet.

At begrænse virkningerne af de emissioner, der faktisk finder sted, i miljøet som helhed.

At kræve, at emissionsgrænseværdierne fastsættes på grundlag af "den bedste tilgængelige teknik" og miljøkvalitetsnormer, således at der opnås et højt miljøbeskyttelsesniveau, samtidig med at der kan foretages tilpasninger i lyset af den tekniske udvikling, under hensyntagen til omkostninger og fordele forbundet med den anvendte teknik.

At gøre forureningsbekæmpelsen mere effektiv for industrien og effektiv for miljøet.

At skabe bedre muligheder for fastsættelse af miljøprioriteter i EF.

At ændre gældende EF-bestemmelser vedrørende industriens emissioner, så de bliver mere effektive.

At gøre godkendelsessystemet gennemskueligt, så det indgyder offentligheden og alle andre berørte parter tillid.

4.2 Varighed

Ad hoc-foranstaltning.

4.3 Målgruppe

Først og fremmest de industrigrene, hvor der er størst fare for forurening, og de ansvarlige offentlige organer i medlemsstaterne.

5. Specificering af udgifter og indtægter

5.1 Ikke-obligatoriske udgifter

5.2 Ikke-opdelt bevilling

5.3 Ingen indtægter

6. Udgifternes eller indtægternes art

Teknisk evaluering til supplerung af de teknisk-videnskabelige udtalelser, der kræves af hensyn til gennemførelsen af målsætningerne for denne foranstaltning.

7. Finansielle virkninger for interventionsbevillingerne (budgettets del B)

7.1 Beregningsmetode for de samlede omkostninger

Vurdering af den bedste tilgængelige teknik for bestemte industrigrene: omkring 4 undersøgelser om året. Undersøgelserne skal gennemføres af konsulenter, som har specialiseret sig inden for dette område og udvælges efter indkaldelse af forslag. På baggrund af tidligere erfaringer anslås det, at udgifterne gennemsnitligt vil blive på 50 000 ECU pr. kontrakt, hvilket giver 200 000 ECU om året i faste priser (budgetkonto B4-304). (Dette er ikke nogen yderligere omkostning, men erstatter arbejde, som allerede gennemføres under "rammedirektivet om luftforurening" (84/360/EØF).

Der vil blive udarbejdet en rapport hvert tredje år, første gang i 1998 (dette arbejde vil også erstatte rapporter, som ellers krævedes under direktiv 84/360/EØF).

7.2 Vejledende forfaldsplan for forpligtelses- og betalingsbevillinger

Forpligtelses- og betalingsbevillinger (i 1000 ECU i faste priser).

	95	96	97	98	99	00	01
B4-304	0	200	200	200	200	200	200
B4-306	0	0	0	250	0	0	250

8. Forholdsregler mod svig fastsat i forslaget.

Kontrakterne mellem Kommissionen og de implicerede parter omfatter bestemmelser om forholdsregler mod svig, kontrolforanstaltninger og revision, hvor dette er nødvendigt, og kontrahentens forpligtelser.

DEL 2: ADMINISTRATIVE UDGIFTER (Del A i budgettet)

Afsnit A1 og A2: udgifter til personale ved institutionerne

Berørte budgetkonti:

A250: Møder i almindelighed.

A2510: Udgifter til møder i udvalg og komitéer, som skal høres ved udarbejdelsen af Fællesskabets retsforskrifter.

1. Personaleudvidelser: ingen.
2. Driftsudgifter forårsaget af foranstaltningen (i 1993-priser)

Budgetkonto A250:

- a) Rejseudgifter til regeringernes repræsentanter (industrien betaler sine egne udgifter) i forbindelse med møder om udarbejdelse af regler for den bedste tilgængelige teknik, som omhandlet i direktivet. Der regnes med omkring 10 møder om året (fra 1994), som erstatter tilsvarende møder, som allerede holdes i forbindelse med direktiv 84/360. Som sådan vil rejseudgifterne ikke kræve yderligere udgifter.

Omkostninger: 620 ECU/møde x 12 deltagere x 10 møder = 74 400 ECU/år.

- b) Der regnes med fire møder om året (se punkt 15.2 i forslagsudkastet) med en ekspert fra hver medlemsstat fra og med 1996.

Omkostninger: 4 x 620 ECU/møde x 12 deltagere = 29 760 ECU/år.

Budgetkonto A2510:

Der er ikke planer om møder foreløbig, men der kan eventuelt blive tale om et møde hvert andet år fra 2000.

Omkostninger: 620 ECU/møde x 12 deltagere = 7 440 ECU hvert andet år.

DEL 3: COST/EFFECTIVENESS-ANALYSE

1. Formål og sammenhæng med finansplanen

Med hensyn til særlige målsætninger henvises der til vedføjede forslag.

Dette er en ad hoc-foranstaltning. Forslaget blev udpeget som en prioriteret opgave i det femte handlingsprogram på miljøområdet.

2. Begrundelse for foranstaltningen

Forslaget medfører kun få eller ingen ekstra omkostninger til arbejdet i GD XI, men erstatter arbejde, som allerede gennemføres i forbindelse med bestående direktiver. Der må dog forventes en effektivisering af afdelingens arbejde på grund af harmoniseringen af de gældende forskrifter.

3. Opfølgning og evaluering af foranstaltningen

Fastsættelsen af normer under direktivet påhviler de offentlige myndigheder i medlemsstaterne, men disse normer skal meddeles til Kommissionen hvert tredje år, hvor de vil blive sammenlignet. Yderligere foranstaltninger i form af datterdirektiver bliver sandsynligvis nødvendige, hvor de normer, der fastsættes på medlemsstatsniveau, er eller bliver væsentligt forskellige.

Forslag til
RÅDETS DIREKTIV
om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 130 s,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Målene og principperne for Fællesskabets miljøpolitik går, som fastlagt i traktatens artikel 130 r, stk. 1 og 2, navnlig ud på at forebygge, begrænse og, så vidt det er muligt, fjerne forurening, fortrinsvis ved kilden, og ved forsigtig udnyttelse af råstofressourcer i overensstemmelse med princippet om, at forureneren betaler;

i det femte handlingsprogram på miljøområdet⁽¹⁾ lægges der særlig vægt på integreret forureningsbekæmpelse som et vigtigt led i processen frem mod en mere bæredygtig balance mellem menneskets aktiviteter og den samfundsøkonomiske udvikling og naturens ressourcer og regenerationsevne;

gennemførelsen af integreret forureningsbekæmpelse kræver handling på fællesskabsplan for at ændre og supplere gældende EF-forskrifter vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra industrianlæg;

ved Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg⁽²⁾, ændret ved direktiv 91/692/EØF⁽³⁾, indførtes et generelt krav om forhåndsgodkendelse af drift eller væsentlige ændringer af industrianlæg, som kan forårsage luftforurening;

ved Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af far-

---

(1) EFT nr. C 138 af 17.5.1993, s. 1.

(2) EFT nr. L 188 af 16.7.1984, s. 20.

(3) EFT nr. L 377 af 31.12.1991, s. 48.

lige stoffer i Fællesskabets vandmiljø⁽⁴⁾, ændret ved direktiv 91/692/EØF, indføres krav om tilladelse til udledning af sådanne stoffer;

selv om der findes EF-forskrifter om bekæmpelse af luftforurening og om forebyggelse eller begrænsning af udledning af farlige stoffer i vandmiljøet, er der stadig behov for tilsvarende EF-forskrifter, som tager sigte på forebyggelse eller begrænsning af emissioner til jord;

særskilte ordninger for bekæmpelsen af emissioner til luft, vand eller jord hver for sig vil kunne tilskynde til at overføre forureningen fra det ene miljømedium til det andet frem for at beskytte miljøet som helhed;

formålet med en integreret forureningsbekæmpelse er at undgå udledninger til luft, vand og jord, overalt hvor dette er praktisk muligt, og hvor det ikke er det, at begrænse dem for at opnå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed;

princippet med bæredygtig udvikling fremmes ved en integreret forureningsbekæmpelse;

direktivet indfører en generel principramme for integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening; harmoniseringen er begrænset til det strengt nødvendige for at den integrerede forebyggelse og bekæmpelse af forureningen kan fungere tilfredsstillende med henblik på at opnå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed, og den indbyrdes tilnærmelse af de pågældende nationale forskrifter kan kun opnås på fællesskabsplan;

der bør indføres en ordning med integrerede forhåndsgodkendelser, således at potentielle forureningsproblemer kan behandles inden de opstår;

det meste af forureningen inden for Fællesskabet forårsages af bestående industrianlæg; denne forurening bør begrænses ved at indføre mere avanceret teknologi, og de foranstaltninger, der træffes i medfør af dette direktiv, bør efter udløbet af en nærmere fastsat frist anvendes på bestående anlæg;

for at behandle forureningsproblemerne så effektivt som muligt bør driftslederen tage hensyn til miljøet allerede ved projekteringen af anlægget; de miljøhensyn der tages bør meddeles til den ansvarlige myndighed, så denne inden meddelelsen af en godkendelse kan kontrollere, at der er tænkt på alle de forebyggende foranstaltninger, der kan komme på tale; alt for forskellige gennemførelsesprocedurer kan give anledning til forskellige miljøbeskyttelsesniveauer og forskellige grader af offentlig opmærksomhed; ansøgningerne om godkendelse i henhold til direktivet bør derfor omfatte et minimum af beskrivelser;

⁽⁴⁾ EFT nr. L 129 af 18.5.1976, s. 23.

én enkelt ansvarlig myndighed eller, hvor en sådan ikke findes, passende samordning mellem de ansvarlige myndigheder vil bidrage til opnåelsen af det højest mulige beskyttelsesniveau for miljøet som helhed og virke mere effektivt for industrien;

den ansvarlige myndighed bør kun meddele eller ændre en godkendelse, såfremt der er taget integreret miljøbeskyttelseshensyn for så vidt angår luft, vand og jord;

godkendelsen bør omfatte alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at opnå et højt miljøbeskyttelsesniveau for miljøet som helhed;

der bør fastsættes grænseværdier for emission af bestemte stoffer under hensyntagen til den bedste tilgængelige teknik, uanset hvor i verden den anvendes eller udvikles; dette indebærer imidlertid ikke, at der skal anvendes nogen bestemt teknik eller anden teknologi, idet driftslederne kan vælge, hvorledes de vil overholde emissionsgrænserne, og uden nogen hindringer for handelen med forureningsbekæmpende udstyr;

ud over den bedste tilgængelige teknik bør der også tages hensyn til miljøkvalitetsbetragtninger, således at der tages rimeligt hensyn til såvel lokale som internationale forhold;

da den bedste tilgængelige teknik ændrer sig med tiden, særlig i lyset af tekniske fremskridt, må de ansvarlige myndigheder følge med i eller holde sig underrettet om sådanne fremskridt for at opnå et højt miljøbeskyttelsesniveau for miljøet som helhed;

væsentlige ændringer af et anlæg kan forårsage forurening, og det er derfor nødvendigt at underkaste alle væsentlige ændringer en forudgående godkendelsesprocedure hos den ansvarlige myndighed;

godkendelsesbetingelserne bør ajourføres regelmæssigt, således at de emissionsgrænseværdier, der kan opnås på grund af udviklingen i den bedste tilgængelige teknik, kan overholdes i passende omfang;

fælles mindstekrav til overholdelse af godkendelsesbetingelser fører til større tillid til en effektiv gennemførelse af direktivet i hele Fællesskabet;

for at oplyse befolkningen om de virkninger driften af anlæg kan få for miljøet og for at opnå åbenhed i godkendelsesproceduren i hele Fællesskabet, bør oplysninger om ansøgningen om en godkendelse, selve godkendelsen og hertil knyttet overvågning være tilgængelige for offentligheden;

indsamling og udveksling af oplysninger på EF-plan om den bedste tilgængelige teknik vil medvirke til at udligne skævhederne i den teknologiske udvikling i EF, bidrage til verdensomspændende formidling af kendskabet til de grænseværdier, der er fastsat, og de teknikker, der anvendes i EF, og hjælpe medlemsstaterne med at gennemføre direktivet korrekt;

direktivet vedrører de anlæg og stoffer, hvor der er stor fare for forurening, og dermed fare for grænseoverskridende forurening; der bør foretages høringer på tværs af grænserne, hvor forslag om eller væsentlige ændringer i driften af sådanne anlæg sandsynligvis vil få væsentlige miljøvirkninger;

der bør oprettes et rådgivende udvalg, som kan bistå Kommissionen med at ændre bilag I og III, såfremt det bliver nødvendigt af hensyn til miljøet;

medlemsstaterne kan træffe strengere miljøbeskyttelsesforanstaltninger end foreskrevet i dette direktiv, f.eks. i særligt forurenede områder og i områder, der kræver særlig beskyttelse, i overensstemmelse med traktatens bestemmelser;

integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening kan suppleres med anvendelse af økonomiske instrumenter;

kravene i dette direktiv berører ikke Fællesskabets arbejdsmiljøkrav vedrørende arbejdstageres sundhed og sikkerhed -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

Formålet med dette direktiv er at fastlægge foranstaltninger og procedurer med henblik på at forebygge, så vidt det er praktisk muligt, eller at begrænse emissioner fra industrianlæg i Fællesskabet, således at der opnås et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1. a) "Stof": grundstoffer og kemiske forbindelser, som de forekommer i naturen eller industrielt fremstillet, uanset om det er i fast eller flydende form eller i gas- eller dampform
- b) "Præparat": blandinger eller opløsninger bestående af to eller flere stoffer

undtagen færdigvarer, radioaktive stoffer og præparater og genetisk modificerede organismer.

2. "Forurening": direkte eller indirekte udledning, som følge af menneskelige aktiviteter, af stoffer, præparater, varme eller støj i luft-, vand- eller jordbundsmiljøet, som kan bidrage til eller forårsage: farer for menneskets sundhed, skade på levende ressourcer eller økosystemer,

ødelæggelse af ejendomsværdier, forringelse eller forstyrrelse af naturfaciliteter og andre berettigede anvendelser af miljøet.

3. "Anlæg": en teknisk enhed, hvor der gennemføres én eller flere aktiviteter og processer, som er nævnt i bilag I, og enhver anden hermed direkte forbundet aktivitet.
4. "Emission":
  - a) udledning i luft eller vand af stoffer, præparater, varme eller støj (udledning i kloak betragtes som emission til vandmiljøet) og
  - b) deponering, oplagring eller bortskaffelse af stoffer eller præparater i eller på jorden, som kan bidrage til eller forårsage forurening.
5. "Grænseværdi for emission": den masse af stoffer og præparater eller mængde af varme eller støj set i relation til bestemte parametre og/eller den koncentration af stoffer, som ikke må overskrides under normale driftsforhold, i emissioner fra et anlæg til miljøet i et eller flere bestemte tidsrum. Grænseværdierne for emission gælder normalt på det punkt, hvor emissionerne forlader anlægget.
6. "Miljøkvalitetsnorm": den række krav, som et bestemt miljø eller en særlig del heraf skal opfylde på et bestemt tidspunkt ifølge Fællesskabets retsfor skrifter.
7. "Myndighed": den eller de myndigheder, der efter lovgivningen er ansvarlige på det miljø-mæssige område i forbindelse med emissioner fra driften af et anlæg.
8. "Godkendelse": den del af en skriftlig afgørelse (eller afgørelser), der giver tilladelse til at drive et anlæg eller en del heraf, og i det mindste de aktiviteter og processer, der er nævnt i bilag I, på visse betingelser for så vidt angår miljøbeskyttelse og sundhed. En godkendelse kan omfatte en eller flere processer eller aktiviteter på samme anlægsområde.
9. "Væsentlig ændring": en forøgelse på 5% eller derover af den samlede mængde, specifikke mængde eller koncentration af emissioner af et hvilket som helst af de stoffer og præparater, der er anført i bilag III, sammenholdt med de emissioner, der er tilladt ifølge godkendelsen, eller enhver emission af stoffer eller præparater, der er anført i bilag III, og som ikke er omfattet af betingelserne i godkendelsen.
10. "Den bedste tilgængelige teknik": det seneste trin i udviklingen af aktiviteter, processer og driftsmetoder, som viser en given tekniks praktiske egnethed som grundlag for emissionsgrænseværdier, der kan forhindre eller, hvor dette ikke er praktisk muligt, begrænse emis-

sionerne til miljøet som helhed, uden dermed på forhånd at fastlægge nogen bestemt teknologi eller anden teknik.

"Teknik": både den anvendte teknologi og den måde, hvorpå anlægget konstrueres, bygges, vedligeholdes, drives og lukkes. Teknikken skal være industrielt gennemførlig i den relevante industrisektor set ud fra en teknisk og økonomisk synsvinkel.

"Tilgængelig": udviklet i en målestok, der medfører, at den pågældende teknik kan anvendes i den relevante industrisektor på økonomisk bæredygtige vilkår, uanset om teknikken anvendes eller produceres i den pågældende medlemsstat, så længe driftslederen rimeligt nemt kan fremskaffe den.

"Bedste": mest effektive til opnåelse af et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed under hensyntagen til de fordele og omkostninger, der kan være forbundet med at handle eller lade være.

Ved valget af den bedste tilgængelige teknik bør der navnlig tages hensyn til de punkter, der er anført i bilag IV.

11. "Driftsleder": en fysisk eller juridisk person, der driver anlægget, samt den der har eller har fået overdraget den afgørende økonomiske dispositionsret over anlægget.
12. "Bestående anlæg": anlæg, som var i drift inden den 1. juli 1995, eller var under opførelse eller hvis opførelse var godkendt efter de gældende retsfor skrifter inden denne dato, idet der ved "nye anlæg" forstås anlæg, hvortil der er givet godkendelse, og som er opført efter denne dato.

Artikel 3

Godkendelser - generelle bestemmelser

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at intet anlæg drives uden godkendelse meddelt i overensstemmelse med dette direktiv. Ved nye anlæg skal driftslederen tage hensyn til behovet for at opfylde de krav, der er fastsat i godkendelsen, allerede ved projekteringen af anlægget.

Artikel 4

Godkendelse af bestående anlæg.

Medlemsstaterne sørger for, at ingen bestående anlæg drives efter den 30. juni 2005 uden at være godkendt i overensstemmelse med dette direktiv, medmindre andet er fastsat i særlige EF-retsfor skrifter. Hvor der sker en overtrædelse af miljøkvalitetsnormerne eller, hvor sådanne ikke findes, de retningslinjer, der allerede er anbefalet af Verdenssundhedsorganisationen (WHO), skal

bestående anlæg hurtigst muligt underkastes denne godkendelsesprocedure.

Artikel 5

Ansøgning om godkendelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgningen til myndighederne om en godkendelse mindst indeholder en beskrivelse af :

- anlægget
- de råvarer, hjælpematerialer, stoffer og præparater samt den energi, der anvendes i eller produceres af anlægget
- kilder til emissioner fra anlægget
- nærmere oplysninger om forudselige emissioner fra anlægget til de enkelte miljømedier (luft, vand og jord) og en beskrivelse af emissionernes indvirkninger på miljøet, herunder sandsynligheden for at de påvirker et andet miljømedium end det, hvori de udledes
- nærmere oplysninger om teknologi og andre foreslåede metoder, som kan forebygge, overalt hvor det er praktisk muligt, eller begrænse emissionerne fra anlægget samt dokumentation for, at den måde hvorpå anlægget vil blive drevet mindst opfylder de grænseværdier for emission, der, alt efter omstændighederne, kræves efter artikel 8 eller 9, således at der opnås et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed og for sundheden, uden at dette berører behovet for at beskytte arbejdstagernes sundhed og sikkerhed
- de foreslåede foranstaltninger med henblik på enhver hensigtsmæssig genanvendelse og genvinding af materialer, stoffer og præparater, som produceres eller anvendes i anlægget
- de foreslåede foranstaltninger, der skal forhindre eller begrænse risikoen for større uheld
- de foreslåede foranstaltninger til overvågning af emissioner til miljøet
- de muligheder, der er blevet overvejet og dernæst opgivet med henblik på driften af anlægget for at forhindre, overalt hvor det er praktisk muligt, eller begrænse emissionerne til miljøet samt årsagerne til, at disse muligheder er blevet opgivet
- de foranstaltninger, der foreslås truffet efter det endelige ophør af driften af anlægget for at undgå, at miljøet skades.

2. Såfremt oplysninger meddelt i overensstemmelse med kravene i Rådets direktiv 85/337/EØF⁽⁵⁾ eller en sikkerhedsrapport indgivet i henhold til Rådets direktiv 82/501/EØF⁽⁶⁾ vedrørende risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter, eller andre oplysninger meddelt i medfør af andre retsfor skrifter, opfylder nogle af kravene i denne artikel, kan disse oplysninger indgå i eller vedføjes til ansøgningen.

Artikel 6

Samordning af godkendelsesprocedurer

For at lette integrationen udpeger medlemsstaterne de steder, hvor mere end én myndighed er ansvarlig, en overordnet myndighed til at samordne godkendelsesproceduren. Medlemsstaterne kan udpege forskellige overordnede myndigheder for forskellige anlægskategorier.

Artikel 7

Afgørelser

1. Den i artikel 6 omhandlede myndighed meddeler eller ændrer skriftligt en godkendelse indeholdende de særlige betingelser for anlægget, eller den afslår en godkendelse på grund af forurening.
2. Der træffes skriftlig afgørelse om meddelelse, ændring eller afvisning af en godkendelse senest 6 måneder efter, at ansøgningen er indgivet på en for myndigheden tilfredsstillende måde. Medlemsstaterne kan dog tillade længere frister ved særligt udviklede ansøgninger, eller hvor der må tages hensyn til grænseoverskridende forurening, samt hvor der afholdes offentlige høringer, eller hvor driftslederen indvilliger i en længere periode.
3. Enhver meddelt eller ændret godkendelse skal indeholde en beskrivelse af, hvorledes der er taget hensyn til den integrerede miljøbeskyttelse af luft, vand og jord. Er betingelserne i godkendelsen fastsat i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2 eller 3, skal årsagerne hertil under alle omstændigheder anføres i godkendelsen.

Artikel 8

Betingelser i godkendelsen

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at godkendelsen omfatter de fornødne foranstaltninger til at opnå et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed.
2. Betingelserne i godkendelsen skal normalt mindst omfatte grænseværdier for emissionen af de

---

⁽⁵⁾ EFT nr. L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 230 af 5.8.1982, s. 1.

stoffer og præparater, der er anført i bilag III, og som sandsynligvis vil blive udledt fra anlægget, bortset fra stoffer, der kun udledes som sporstoffer, og som ikke kan forårsage forurening. I visse tilfælde kan emissionsgrænseværdierne suppleres eller erstattes med andre tilsvarende parametre. Med forbehold af artikel 9 fastsættes disse grænseværdier og tilsvarende parametre for emissionen på grundlag af den bedste tilgængelige teknik, og de skal mindst opfylde dem, der er fastsat på fællesskabsplan, uden at anvendelse af nogen bestemt teknik eller teknologi kræves anvendt. Myndigheden tager under alle omstændigheder hensyn til oplysninger om den bedste tilgængelige teknik og hertil knyttede data, som er blevet gjort tilgængelig af Kommissionen i henhold til artikel 15.

3. Godkendelsen skal indeholde passende overvågningskrav med angivelse af målemetodologi, målingernes hyppighed og evalueringsprocedure samt pligt til at give myndigheden de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere, at betingelserne i godkendelsen overholdes. Det skal også i godkendelsen kræves, at emissionsundersøgelser, som gennemføres af driftslederen eller tredjemand, certificeres ved en uafhængig undersøgelse, som udføres af et uafhængigt prøvelaboratorium, som arbejder i overensstemmelse med standarden EN 45001.
4. Godkendelsen skal indeholde betingelser, ifølge hvilke der, når driften af anlægget er ophørt for stedse, skal træffes de fornødne foranstaltninger til at undgå, at miljøet skades.
5. Godkendelsen skal indeholde betingelser vedrørende eventuelle svigt/sammenbrud i forureningsbekæmpelsesudstyr og grænseværdier for emission ved unormale driftsvilkår, såsom indkøring, opstart og nedlukning, men må ikke indeholde bestemmelser, som strider mod kravet om at beskytte arbejdstagernes sundhed og sikkerhed.
6. Godkendelsen kan indeholde andre særlige betingelser med henblik på overholdelsen af dette direktiv, som medlemsstaten eller myndigheden måtte finde hensigtsmæssige.

Artikel 9

Den bedste tilgængelige teknik og miljøkvalitetsnormer

1. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at der fastsættes grænseværdier for emission, som hindrer overtrædelse af miljøkvalitetsnormerne.
2. Hvor sådanne normer kræver strengere betingelser end dem, der kan opnås ved anvendelsen af den bedste tilgængelige teknik, skal der kræves yderligere foranstaltninger i godkendelsen.
3. Hvis miljøkvalitetsnormerne eller, hvor sådanne ikke findes, de relevante retningslinjer, der allerede anbefales af Verdenssundhedsorganisationen (WHO), overholdes ved lavere emissionskrav end dem, der kan opnås ved anvendelsen af den bedste tilgængelige teknik, kan myndigheden give tilladelse til større emission end den, der ville have fundet sted ved

anvendelsen af den bedste tilgængelige teknik, forudsat at:

- a) emissionen kun kan forventes at medføre en ubetydelig forøgelse af forureningen, og
  - b) der ikke kan forventes noget bidrag til den grænseoverskridende og/eller globale forurening.
4. Hvor der ikke er fastsat miljøkvalitetsnormer eller relevante retningslinjer fra WHO for et bestemt stof, skal grænseværdierne for emission baseres på den bedste tilgængelige teknik.

Artikel 10

Udvikling inden for den bedste tilgængelige teknik

Medlemsstaterne sørger for, at myndighederne følger med i eller underrettes om udviklingen inden for den bedste tilgængelige teknik til at forhindre, overalt hvor det er praktisk muligt, eller begrænse emissioner til miljøet som helhed fra de anlæg, som de er ansvarlige for efter dette direktiv.

Artikel 11

Driftsledernes ændringer af anlæg

Medlemsstaterne sørger for, at myndighederne kræver, at driftslederen indgiver en ansøgning om godkendelse af en væsentlig ændring, som vedrører de aspekter i artikel 5, der påvirkes af ændringen. Den væsentlige ændring må først foretages, når myndigheden i overensstemmelse med artikel 7 har godkendt den, og om nødvendigt ændret betingelserne i godkendelsen. Ved ændringen af godkendelsen som følge af en væsentlig ændring af anlægget sikrer myndigheden sig, at de relevante bestemmelser i artikel 8 og 9 overholdes.

Artikel 12

Myndighedernes fornyede overvejelser og ajourføring af betingelserne i godkendelserne

1. Medlemsstaterne sikrer, at myndighederne, i overensstemmelse med artikel 7, ajourfører betingelserne i godkendelsen, således at de grænseværdier for emission, der kan opnås ved at anvende den bedste tilgængelige teknik, overholdes, jf. artikel 9. Ved ajourføringen af godkendelsen tager myndigheden hensyn til de oplysninger om den bedste tilgængelige teknik og miljøkvalitetsnormer, der er blevet gjort tilgængelige af Kommissionen i henhold til artikel 15.
2. Godkendelsen tages op til fornyet overvejelse senest efter ti år efter idriftsættelsen med henblik på ajourføring af godkendelsen og mindst hvert tiende år derefter. Ajourføres en godkendelse af en af de årsager, der er nævnt i stk. 3, gælder perioden på ti år fra tidspunktet for ajourføringen af godkendelsen.

3. En godkendelse kan ajourføres inden den frist, der er fastsat i stk. 2, såfremt:

den forurening, som emissionerne forårsager eller forventes at forårsage, er så omfattende, at det er nødvendigt at indføre nye eller ændrede grænseværdier for emissionen i godkendelsen, eller

ny teknik skaber mulighed for en væsentlig nedbringelse af emissioner, som har negativ indflydelse på miljøet, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger for driftslederen, eller

driftssikkerheden i forbindelse med processen eller aktiviteten kræver, at der anvendes andre teknikker, eller

den ansøgning, som danner grundlag for godkendelsen, indeholdt fejlagtige oplysninger, eller

driftslederen anmoder om en ajourføring, så længe dette ikke vil svække beskyttelsen af miljøet som helhed.

Der kan dog altid foretages ændringer i overvågningsbetingelserne i en godkendelse.

4. Såfremt en driftsleder ikke ønsker at modernisere sit anlæg, så det opfylder eventuelle nye krav fastlagt i henhold til stk. 1, 2 og 3, skal han have tilladelse til at fortsætte driften under den bestående godkendelse i indtil 2 år efter den frist, som myndigheden har indrømmet i dens meddelelse om ændringen af betingelserne, hvorefter driften af anlægget skal ophøre. En eventuel ansøgning om at genoptage driften behandles som en ansøgning om godkendelse til drift af et nyt anlæg.
5. Tidspunktet for ajourføringen af en godkendelse, som omhandlet i punkt 2, og driftslederens frist til overholde en ajourført godkendelse, som omhandlet i punkt 4, fastsættes under hensyntagen til de relevante EF-retsforskrifter.

Artikel 13

Overholdelse af betingelserne i tilladelsen

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at:

- driftslederen straks underretter myndigheden om eventuelt konstaterede overskridelser af de grænseværdier for emission, der er fastsat i godkendelsen,
- driftslederen overholder betingelserne i godkendelsen under driften af anlægget, og

anlæggenes driftsledere yder myndighedernes repræsentanter al fornøden bistand, så de kan gennemføre eventuelle inspektioner af anlægget, tage prøver og indsamle alle oplysninger, der er nødvendige for at de kan udføre deres pligter i forbindelse med dette direktiv.

Artikel 14

Adgang til oplysninger

Uden at dette berører enhver persons ret til som fastlagt i Rådets direktiv 90/313/EØF⁽⁷⁾ at anmode de offentlige myndigheder om oplysninger om anlæg, gælder følgende:

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ansøgninger om godkendelse og væsentlige ændringer i et passende tidsrum er til rådighed for offentligheden, som har ret til at kommentere dem, inden myndigheden træffer sin afgørelse. Denne afgørelse, inklusive mindst en kopi af godkendelsen og eventuelle senere ændringer heraf, skal også være til rådighed for offentligheden.
2. Resultaterne af enhver overvågning, som kræves ifølge betingelserne i godkendelsen, som omhandlet i artikel 8, og som myndigheden er i besiddelse af, skal også være til rådighed for offentligheden.
3. Stk. 1 og 2 finder anvendelse med de begrænsninger, der er fastsat i artikel 3, stk. 2 og 3, i direktiv 90/313/EØF, idet offentlighedens adgang til oplysninger om måleresultater dog kun må begrænses i ganske særlige tilfælde.

Artikel 15

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger, således at Kommissionen senest den 1. juli 1998 underrettes om grænseværdier for emission og den bedste tilgængelige teknik, disse værdier bygger på, som deres ansvarlige myndigheder har krævet overholdt af bestemte kategorier af anlæg, og om foranstaltninger, der falder uden for lovgivningen, og som er truffet for at fremme anvendelse af den bedste tilgængelige teknik, og hvert tredje år derefter om tilføjelser eller ændringer hertil. Kommissionen udveksler hvert tredje år oplysninger med medlemsstaterne. Medlemsstaterne oplyser også regelmæssigt Kommissionen (senest den 1. juli 1998, 2001 og 2004) om fremskridt i planlægningen og gennemførelsen af foranstaltninger, der bringer bestående anlæg ind under bestemmelserne i dette direktiv.
2. Kommissionen sørger for udveksling af oplysninger mellem nationale myndigheder og de pågældende industrier om den bedste tilgængelige teknik, hertil knyttet overvågning og udvikling heri

⁽⁷⁾ EFT nr. L 158 af 23.6.1990, s. 56.

samt om miljøkvalitetsnormer. Resultaterne af dette arbejde skal være tilgængelige for offentligheden.

3. Der udarbejdes rapporter om gennemførelsen af dette direktiv i overensstemmelse med artikel 5 i Rådets direktiv 91/692/EØF om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver. Den første rapport skal dække årene 1996, 1997 og 1998.
4. Medlemsstaterne opretter eller udpeger den eller de myndigheder, der er ansvarlige for udvekslingen af oplysninger i henhold til stk. 1, 2 og 3, og underretter Kommissionen herom.

Artikel 16

Grænseoverskridende virkninger

I forbindelse med nye anlæg eller væsentlige ændringer af anlæg, som kan få betydelig indvirkning på miljøet i en anden medlemsstat, sørger medlemsstaterne for, at artikel 7 i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet finder anvendelse på enhver ansøgning om godkendelse eller om en væsentlig ændring.

Artikel 17

Rådgivende udvalg

1. Kommissionen kan ændre bilag I og III, såfremt miljømæssige hensyn kræver det.
2. Kommissionen bistås af et udvalg af rådgivende karakter, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til de pågældende spørgsmåls hastende karakter, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

Artikel 18

Medlemsstaterne kan opretholde eller træffe strengere beskyttelsesforanstaltninger end dem, der er

foreskrevet i dette direktiv, forudsat at de er forenelige med gældende EF-retsfor skrifter. Foranstaltningerne meddeles Kommissionen.

Artikel 19

Overgangsbestemmelser

1. Når et anlæg, som tidligere er godkendt i henhold til direktiv 84/360/EØF, har modtaget eller fået afvist en godkendelse under nærværende direktiv, finder bestemmelserne i direktiv 84/360/EØF ikke længere anvendelse på dette anlæg.
2. Når et anlæg, der er anført i bilag I til nærværende direktiv, og som tidligere er godkendt i henhold til direktiv 76/464/EØF, har modtaget eller fået afvist en godkendelse under dette direktiv, finder bestemmelserne i artikel 3, 5, 6 og 7, stk. 2, i direktiv 76/464/EØF ikke længere anvendelse på dette anlæg.
3. Når et anlæg, som tidligere er godkendt i henhold til et af de direktiver, der er nævnt i bilag II til nærværende direktiv, har modtaget eller fået afvist en godkendelse under nærværende direktiv, finder bestemmelser i det pågældende direktiv, i det omfang det er angivet i bilag II, ikke længere anvendelse på dette anlæg.
4. Direktiv 84/360/EØF vil blive ophævet med virkning fra den 1. juli 2005, eller senest når alle bestående anlæg har modtaget eller fået afvist en godkendelse i overensstemmelse med nærværende direktiv. Bestemmelserne i de direktiver, som er nævnt i bilag II, ophæves eller ændres på tilsvarende måde.

Artikel 20

Ikrafttræden

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for senest den 30. juni 1995 at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 21

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

BILAG I

Kategorier af aktiviteter og processer

1. Energiindustri

- 1.1 Fyringsanlæg med en nominel termisk effekt på over 50 MW, bortset fra "bestående anlæg", som defineret i direktiv 88/609/EØF om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg.
- 1.2 Olieraffinaderier (bortset fra virksomheder, der udelukkende fremstiller smøremidler fra råolie, og de aspekter ved raffinaderier, der er omfattet under punkt 1.1).
- 1.3 Koksværker.
- 1.4 Kulforgasnings- og -likvefaktionsanlæg med et input på 500 t eller derover om dagen.

2. Produktion og forarbejdning af metaller

- 2.1 Anlæg til ristning og sintring med en kapacitet på over 1000 t malm om året.
- 2.2 Integrerede anlæg til produktion af støbejern og råstål samt stålværker med elektroovne.
- 2.3 Anlæg til støbning, valsning eller færdigbehandling af stål.
- 2.4 Smelteanlæg for jernmalme med en samlet kapacitet på over 5 t.
- 2.5 Anlæg til produktion, smeltning, genindvinding eller forarbejdning af non-ferro metaller med en samlet kapacitet på over 1 t for tungmetaller eller 0,5 t for letmetaller.

3. Fremstilling af ikke-metalliske mineralprodukter

- 3.1 Cementfabrikker og anlæg til fremstilling af kalk med rotationsovne, hvis produktionskapacitet er på over 5 t om dagen.
- 3.2 Anlæg til produktion og forarbejdning af asbest og fremstilling af asbestprodukter.
- 3.3 Anlæg til fremstilling af glasfibre eller mineraluldsfibre.
- 3.4 Glasværker til fremstilling af almindeligt glas og specialglas med en årskapacitet på over 5000 t.
- 3.5 Industrianlæg til fremstilling af grov keramik, navnlig ildfaste mursten, rør af stentøj, facadesten og fliser samt tagsten af tegl, med en kapacitet på over 5000 t om året.

4. Kemisk industri

- 4.1 Kemiske anlæg til produktion af kulbrinter, olefiner, olefinderivater, monomerer, nitriler, elastomerer og polymerer med en produktionskapacitet på over 1 t om dagen.
- 4.2 Kemiske anlæg til fremstilling af andre organiske mellemprodukter, herunder navnlig organiske chlorforbindelser, phenoler og chlorerede phenoler, chloramino- og chlornitro- aromater og farvemelleprodukter, organiske phosphorforbindelser og organiske metalforbindelser.
- 4.3 Anlæg til fremstilling af uorganiske grundkemikalier.
- 4.4 Anlæg til fremstilling af kunstgødning.
- 4.5 Anlæg til fremstilling af syntetiske pesticider.
- 4.6 Anlæg til fremstilling af lægemidler.
"Fremstilling" omfatter i dette afsnit ikke formulering.

5. Affaldsbehandling

Uden at dette berører artikel 11 i direktiv 91/156/EØF og artikel 3 i direktiv 91/689/EØF.

- 5.1 Forbrændingsanlæg til behandling af fast og flydende affald, som ikke er farligt.
- 5.2 Processer og aktiviteter til kemisk behandling, biologisk behandling, varmebehandling eller blanding af kemikalieaffald, bortset fra de tilfælde hvor affaldet ikke indeholder noget stof eller præparat anført i bilag III.
- 5.3 Processer og aktiviteter til genindvinding ved destillation eller genanvendelse af enhver form for olie, organiske opløsningsmidler, tungmetaller eller forbindelser heraf, syrer eller baser, med et input på over 1 t om året.
- 5.4 Anlæg til fremstilling af forædlet affaldsbrændsel under anvendelse af varme.

6. Andre industrier

- 6.1 Anlæg til fremstilling af papirmasse (herunder integrerede papirmøller til papirmasse, papir og pap) med en årlig produktionskapacitet på 10 000 t og derover og anlæg til fremstilling af papir og pap med en årlig produktionskapacitet på 25 000 t og derover.
- 6.2 Anlæg til farvning, forarbejdning og færdigbehandling af fibre eller tekstilstoffer, som udleder eller muligvis kan udlede stoffer eller præparater anført i den relevante del af bilag III, hvor behandlingskapaciteten er på over 1500 t fiber, garn eller tekstilstof om året.
- 6.3 Anlæg til fremstilling og garvning af lædervarer, hvor der udledes eller sandsynligvis udledes stoffer eller præparater, som er anført i den relevante del af bilag III, og som kan bidrage væsentligt til eller forårsage forurening.

- 6.4 Anlæg til konservering og forarbejdning af levnedsmidler med en arbejdsstyrke på over 50 ansatte.
- 6.5 Destruktionsanlæg for døde dyr med et input på over 10 000 t om året.
- 6.6 Intensiv kvægavl i sårbare zoner, udpeget af medlemsstaterne i medfør af direktiv 91/676/EØF, på over 100 storkreaturenheder, og som producerer over 170 kg kvælstof pr. ha. udspretningsområde, der er til rådighed.
- 6.7 Anlæg, som ikke på anden måde er nævnt i det ovenstående, med et samlet forbrug af organiske opløsningsmidler på over 200 kg i timen.

BILAG II

Enhver af følgende kategorier af aktiviteter og processer skal mindst underkastes Fællesskabets gældende emissionsgrænser og kvalitetsnormer, som fastsat i følgende retsakter, men skal ikke længere, når de først har modtaget en godkendelse i overensstemmelse med dette direktiv, underkastes de relevante nedenstående artikler der udgår eller ændres, som anført i artikel 19 i dette direktiv:

1. **Direktiv 87/217/EØF om forebyggelse af miljøforurening med asbest:** anlæg til produktion af råasbest og/eller fremstilling eller industriel færdigbehandling af visse produkter, som fastlagt i direktiv 87/217/EØF, håndtering af mængder på over 100 kg råasbest om året.

Artikel 3 udgår.

2. **Direktiv 82/176/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af kviksølv fra elektrolyse af alkaliske klorider:** anlæg, hvor alkalichlorider elektrolyseres ved hjælp af kviksølvceller.

Artikel 2, litra e) og f), artikel 3, stk. 2 og 3, og artikel 4 udgår. I bilag II udgår fra "For" (første linje) til "og" (sjette linje) og indsættes "Myndigheden".

3. **Direktiv 83/513/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af cadmium:** zinkudvinding, raffinering af bly og zink, cadmiummetal- og non-ferro metalindustrien; fremstilling af cadmiumforbindelser; fremstilling af farvestoffer; fremstilling af stabilisatorer; fremstilling af primær- og sekundærbatterier; galvanisering.

Artikel 2, litra f) og g), artikel 3, stk. 2, 3 og 4, og artikel 4 udgår.

I bilag I, fodnote 1, udgår "de bedst mulige til rådighed stående tekniske midler" og indsættes "den bedste tilgængelige teknik, som defineret i direktiv ---- [IPC].

I bilag II udgår fra "For" (første linje) til "og" (sjette linje) og indsættes "Myndigheden".

4. **Direktiv 84/156/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af kviksølv fra andre sektorer end elektrolyse af alkalichlorider:** kemiske industrier, som anvender kviksølvkatalysatorer til fremstilling af vinylchlorid eller andre processer; fremstilling af kviksølvkatalysatorer, som anvendes til fremstilling af vinylchlorid; fremstilling af organiske og uorganiske kviksølvforbindelser; fremstilling af primærbatterier, som indeholder kviksølv; anlæg til genindvinding af kviksølv; udvinding og raffinering af non-ferro metaller; anlæg til behandling af giftigt affald med indhold af kviksølv.

Artikel 2, litra f) og g), artikel 3, stk. 2, 3 og 4, og artikel 5 udgår.

I bilag I, fodnote 1, udgår "de bedst mulige til rådighed stående tekniske midler" og indsættes "den bedste tilgængelige teknik, som defineret i direktiv ---- [IPC].

I bilag II udgår fra "For" (første linje) til "og" (sjette linje) og indsættes "Myndigheden".

5. **Direktiv 84/491/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af hexachlorcyklohexan:** anlæg til fremstilling af HCH og/eller anlæg til udvinding af lindan.

Artikel 2, litra h) og i), artikel 3, stk. 2, 3 og 4, og artikel 4 udgår.

I bilag I, fodnote 1, udgår "de bedst mulige til rådighed stående tekniske midler" og indsættes "den bedste tilgængelige teknik, som defineret i direktiv ---- [IPC].

I bilag II udgår fra "For" (første linje) til "og" (femte linje) og indsættes "Myndigheden".

6. **Direktiv 86/280/EØF om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af visse farlige stoffer, der er opført på liste I i bilaget til direktiv 76/464/EØF, senere ændret ved direktiv 88/347/EØF og direktiv 90/415/EØF om ændring af bilag II til direktiv 86/280/EØF:** anlæg til fremstilling, behandling eller anvendelse af en række organiske kemikalier nævnt i disse direktiver.

Artikel 2, litra f) og g), artikel 3, stk. 2, 3 og 4, og artikel 4 udgår.

I bilag I, rubrik A, fodnote 1, udgår "de bedst mulige til rådighed stående tekniske midler" og indsættes "den bedste tilgængelige teknik, som defineret i direktiv ---- [IPC].

I bilag I, rubrik B, bilag II udgår fra "For" (første linje) til "og" (syvende linje) og indsættes "Myndigheden".

7. **Direktiv 89/369/EØF om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg:** nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg.

Artikel 1, stk. 5, udgår. I artikel 2 udgår fra "Med" i første linje til "84/360/EØF" og indsættes en henvisning til dette direktiv. I artikel 3, stk. 4, udgår "som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger". Artikel 9 affattes således: "Med forbehold af bestemmelserne vedrørende forretningshemmeligheder skal resultaterne af de i artikel 5 og 6 foreskrevne kontrolmålinger stilles til rådighed for offentligheden. Artikel 10, andet led, og artikel 11 udgår.

8. **Direktiv 89/429/EØF om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg:** bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg.

Artikel 1, stk. 5 udgår. I artikel 2 udgår fra "I" til "EØF" i første linje. I artikel 2 udgår "snarest muligt" (sidste linje) og indsættes "inden for den frist, der er fastsat i artikel 4 i direktiv ---- [IPC]". I artikel 3, stk. 3, udgår "og som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger".

Liste over de vigtigste forurenende stoffer

Luft

1. Svovldioxid og andre svovlforbindelser.
2. Nitrogenoxider og andre nitrogenforbindelser.
3. Carbonmonoxid og carbondioxid.
4. Flygtige organiske forbindelser.
5. Tungmetaller og forbindelser heraf.
6. Støv, asbest (svævestøv og fibre), glas- og mineraluldsfibre.
7. Chlor og chlorforbindelser.
8. Fluor og fluorforbindelser.
9. Arsen og arsenforbindelser.
10. Ammoniak.
11. Hydrogencyanid og -fluorid.
12. Salpetersyre.
13. Stoffer og præparater, hvis kræftfremkaldende virkning er påvist gennem luft.

Vand

1. Organiske halogenforbindelser og stoffer, der kan danne sådanne forbindelser i vand.
2. Organiske phosphorforbindelser.
3. Organiske tinforbindelser.
4. Stoffer og præparater, hvis kræftfremkaldende virkning er påvist i eller gennem vand.
5. Kviksølv og kviksølvforbindelser.
6. Cadmium og cadmiumforbindelser.
7. Persistente mineralolier og persistente carbonhydrider hidrørende fra mineralolie.
8. Persistente syntetiske stoffer, som kan flyde, forblive i suspension eller synke til bunds, og som kan vanskeliggøre enhver udnyttelse af vand.
9. Zink, kobber, nikkel, chrom, bly, selen, arsen, antimon, molybden, titan, tin, barium, beryllium, bor, uran, vanadium, cobolt, thallium, tellur og sølv.
10. Næringsstoffer som nitrater og phosphater.

Land

Affald karakteriseret som skadeligt i henhold til artikel 1 i Rådets direktiv 91/689/EØF.

BILAG IV

Forhold, der skal tages hensyn til ved valget af den bedste tilgængelige teknik, som defineret i artikel 2, stk. 10:

- anvendelse af teknologi, der resulterer i mindst muligt affald
- fremme af genindvinding og genanvendelse af stoffer, der produceres og anvendes i anlæggene, i alle de tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt
- sammenlignelige processer, faciliteter eller driftsmetoder, som for nylig er gennemprøvet med succes
- teknologiske fremskridt og udvikling i den videnskabelige forståelse og viden
- de pågældende emissioners art og omfang
- den tid, det tager at indføre teknikken
- arten og forbruget af råstoffer (herunder vand) og energi i processen
- behovet for at forhindre eller begrænse emissionernes samlede indvirkning på miljøet.